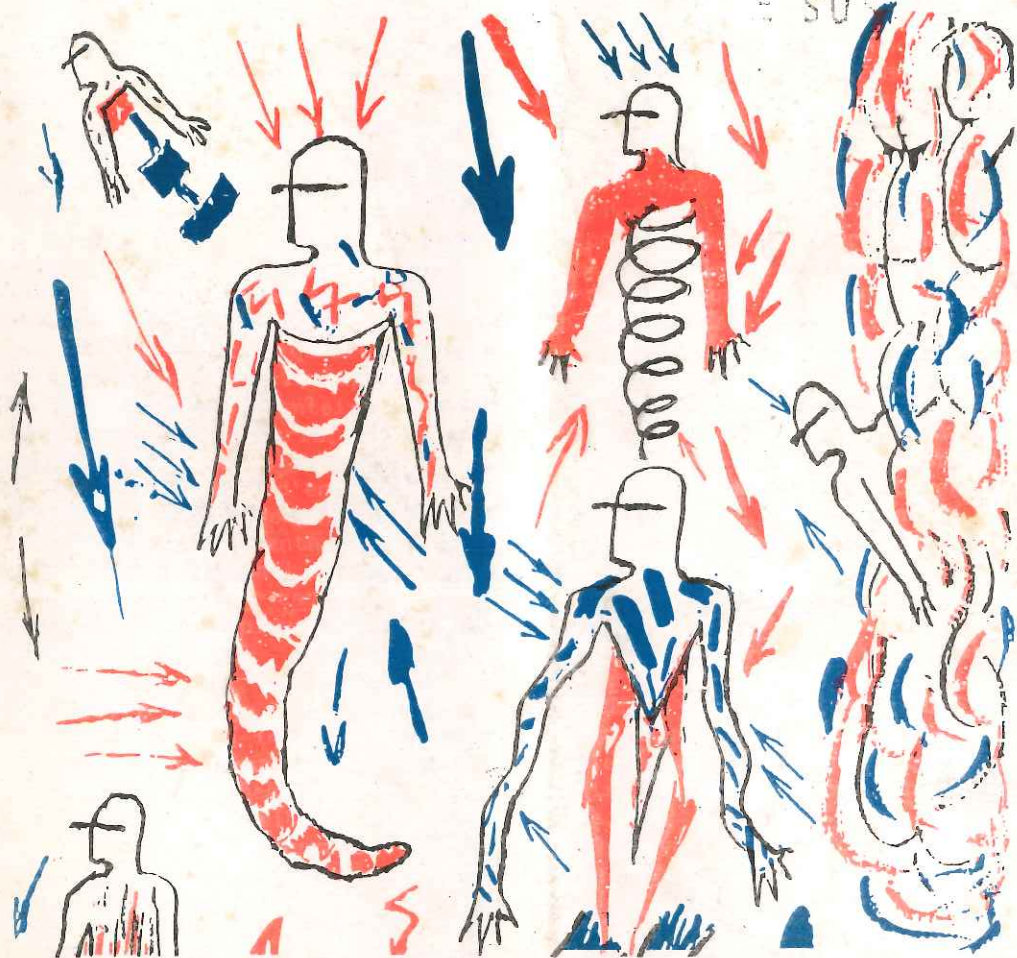

mallorca socialista

Edita: **PSM** ESQUERRA NACIONALISTA

EPOCA II nº1 Setembre-1985

Preu: 100 ptes.

SALVADA SA PUNTA DE N'AMER:

Nova victòria ecologista

LA SITUACIO ECONOMICA

...I molts altres temes

51 1985

Pere Antoni

mallorca socialista

Coordinació:

Jerònia Arbona Roca
Damià Pons i Pons
Sebastià Serra i Busquets
Josep Tur i Mari

Consell de Redacció:

Guillem Adrover, Bernat Aguiló, Margalida Bujosa, Damià Ferrà Pons, Jordi Fiol, Miquel Llull, Andreu Matas, Joan Mir, Mateu Morro, Jaume Nadal, Andreu Oliver, Joan Perelló.

Edita:

PSM ESQUERRA NACIONALISTA

Carrer Temple, 7
07001 Ciutat de Mallorca
telèfon 221626 - 221414

Portada:

Dib. Pere Antoni Canals

Imprimeix:

Edicions Brins

Diposit Legal:

PM 511/77

Observació:

"MALLORCA SOCIALISTA" és una publicació oberta a diferents opinions, els articles signats expressen únicament l'opinió dels seus autors, l'opinió de la publicació i del P.S.M. ESQUERRA NACIONALISTA no més queda exposada a l'Editorial.
La recepció d'originals estarà oberta fins dia 20 de cada mes.

NOTA

A l'hora de presentar aquesta nova etapa de MALLORCA SOCIALISTA, volem manifestar la continuïtat en la línia ideològica d'ençà d'aquell BUTLLETÍ INFORMATIU (nº1, setembre, 1977) imprés de forma quasi bé artesanal, i ja des del nº2 amb la capçalera MALLORCA SOCIALISTA? fins al nº55 s'ha complert una important etapa de la història de les publicacions nacionalistes a Mallorca.

Hem de retre un homenatge a tots els subscriptors, lectors, col·laboradors, consellers de redacció i anunciants.

Referència obligada ha de fer-se als coordinadors-serpousables de la publicació i molt especialment a Rafel Oliver i Piguillem que ho va ésser fins al nº50 de Gener de 1983. També cal esmentar a Miquel Ferragut, Tomeu Mestres i Jordi Fiol, responsables del nº 50 a 55.

Aquesta Segona Etapa neix després d'una reestructuració que inclou el canvi de format i un intent d'aconseguir una periodicitat mensual que pensam serà possible mitjançant l'aportació dels col·laboradors i el suport i les suggerències dels nostres lectors.

Sumari

EDITORIAL	3
PARTICIPACIÓ CIUTADANA	5
- Presentació de "CRIDA"	5
- La participació ciutadana al Parlament	5
ECONOMIA	7
- La dependència del turisme i els seus efectes sobre l'ocupació	7
- ¿A on va la política econòmica i social?	9
INTERNACIONAL	11
- OTAN, Benvingut Mr. Marshall	11
PAGESIA	13
- La pagesia a Mallorca	13
- Un cas de marginació	14
MEDI AMBIENT	16
- Sa Punta de N'Amer	16
POBLE A POBLE	19
- Montuiri	19
MITJANS DE COMUNICACIÓ	21
- Televisió	21
RETALLS	22
OPINIO	26
NOTICIARI	27
CULTURA	29
- Lluís Llach, aquest recital	29
- Homenatge a Salvador Espriu	30
ENSENYAMENT	31
- Una insolvència perenne	31
PUBLICACIONS	32
CONVOCATORIES	35
I NO HO VOLIEN CREURE	37
CONTRAPORTADA	39

MALLORCA SOCIALISTA

Editorial

No sembla que visquem a un temps gaire favorable pels optimistes. Des d'una perspectiva mallorquina i d'esquerra al menys. No sols patim els greus problemes econòmics i socials d'una societat depenent del turisme, i que ha renunciat per ella mateixa a un desenvolupament més harmònic, amb una nova classe mossona ayesada a l'especulació com a via ràpida al guany, i entregada a la renúncia nacional, a la despersonalització senzilla i clara, sinó que també patim uns poders polítics controlats per forces centralistes i antipopulars, dels quals poc podem esperar.

Què se n'ha fet d'aquell canvi que prometeren? No cal ésser cap analista de la política per a veure que el "canvi" de la demagògia electorera ha estat arraconat pel pur i dur pragmatisme del poder: un poder espanyol que no dóna lloc a massa vel·lats reformistes. Quan Felipe González, tranquil·lament en el vaixell de Franco, està expressant en l'anècdota el que ja fa temps ha fet en la realitat dels fets: l'assumpció de la difícil tasca de continuar la consolidació de l'Estat espanyol, el vaixell sortit de la drassana franquista i apedaçat per la reforma, arborant l'estendard del nacionalisme espanyol, castellanista i orteguista.

Naturalment aquesta identificació del PSOE amb l'Espanya en construcció, no ens enganyem, no passa per cap projecte vagament federalista. Contràriament, l'assimilisme lingüístic i cultural, la negació d'un projecte autònom que signifiqui més que una descentralització administrativa és a l'ordre del dia. La política del PSOE és la política intel·ligent del nacionalisme espanyolista; per això és eficaç de cara a la constitució d'una consciència nacional espanyola i per a fer possible la identificació de sectors populars amb valors, mites i banderes abans rebutjats com a franquistes. Els pobles de l'Estat han pogut resistir l'assimilació forçada, però ara es troben davant el repetit de resistir l'assimilació feta "mañosamente" - com deia aquell rei espanyol -, encarnada en les excel·lències de la democràcia europeïsta.

Però el reforçament de l'Estat pretesament nacional implica al "Gobierno de la nación" - com els agrada de dir - poderoses renúncies al verbalisme electoralista del "canvi". D'una banda la necessitat de vincular-se cada cop més als projectes expansius de l'imperialisme occidental per a no perdre el carro del desenvolupament econòmic, tecnològic i militar (ho era ben surrealista allò de "Otan de entrada no"); de l'altre endagament d'una racionalització de l'aparell productiu i la creació d'unes condicions favorables a la inversió, duen a fer una política lesiva per a extensos sectors populars. Una política (reconversió, reforma de la seguretat social, etc.) que la dreta hagués tingut molt difícil de dur a terme. Així doncs, la labor històrica duita a terme pel PSOE, en aquesta etapa de remodelació de l'aparell d'Estat franquista sota façana democràtica, és important, i, pot ser, més eficaç fins i tot que la labor de Suárez i la UCD. Una política coherent, recolzada sobre una àmplia base electoral popular, atlantista, racionalitzadora de l'estat i de l'aparell productiu, sustentada pels sectors més dinàmics del capital financer i de la banca...Amb uns gestors com aquests no cal que els coneguts "poders fàctics" es posin nerviosos, ni tan sols que esmercin molts de diners en fer la cirurgia estètica a Fraga.

Comparar aquest satisfet "Gobierno de la nación" amb el "Desgovern Balear" seria un desbarat. De la mà d'AP i UM l'amiguisme més vergonyós, la improvisació, el caciquisme de nou encuny, la malversació i la immortalitat en la gestió, s'han entronitzat dins les nostres institucions. Una dreta sense programa, sense projectes, incapaç de construir res modern i de respondre a cap necessitat, està acabant amb qualsevol il·lusió de crear unes institucions d'autogovern que puguin ajudar a reconstruir el país. Mesclau a dosis semblants un estatut pobre i insuficient, una consciència de poble a mig fer, una societat civil de bolquers i una gestió deplorable i obtindreu el còctel que mallorquins, menorquins,

eivissencs i formenterers ens hem de beure de grat o per força.

Així, entre el coherent nacionalisme del "Gobierno de la nación" i l'incoherent desgavell del "Desgovern Balear", els illencs hem de fer front a dues accions que en darrer terme duen allà mateix: la conversió del projecte autonòmic en simple descentralització i a l'assimilisme lingüístic i cultural.

El PSM-EN és molt conscient que la situació política a les illes no és casual. Els nacionalistes d'esquerra són molt conscients que mentre perduri l'actual debilitat de l'esquerra i del moviment popular i nacionalista, no serà possible capgirar el predomini de la dreta. Però no seria just plantejar el problema com una pura qüestió d'aritmètica electoral. L'esquerra i el nacionalisme s'han d'enfortir a les eleccions, però sols la lluita contra la desmobilització popular, per l'enfortiment de les organitzacions reivindicatives i progressistes, contra la desnacionalització quotidiana, pot dur a un canvi real de la situació. I en aquesta dinàmica, dins la qual el PSM-EN ja fa deu anys que hi és, els nacionalistes d'esquerra i tenim un paper fonamental.

El PSM-EN creu en una política de

progrés per a Mallorca, i a aquesta política cal articular-la amb totes les forces polítiques i socials que a Mallorca lluitin per uns objectius de transformació social i de recuperació de les llibertats nacionals. Ara bé, cercar aquesta confluència no implica de cap manera la renúncia a lluitar per coses que creim essencials: contra la integració a l'OTAN i el militarisme armamentista, per la defensa de la nostra cultura nacional i per una autonomia de veres, contra la destrucció de les illes per l'especulació i per la defensa d'unes millors condicions socials i econòmiques d'existència dels pobles de les illes. Cal seguir treballant per a bastir un país progressista, i cal fer-ho sense sectarisme, però també sense renúncies. Cal posar els ulls sobre un país que està essent devastat, sobre una pagesia que es mor, sobre unes condicions de vida de les classes populars que es van degradant, sobre una cultura que és agredida més que mai, per entendre quina és la funció del nostre partit. Un partit que fa nosa perquè amb la seva pròpia existència s'afirma la personalitat diferenciada de Mallorca i que encara ha de seguir essent un instrument actiu per a transformar la nostra realitat.

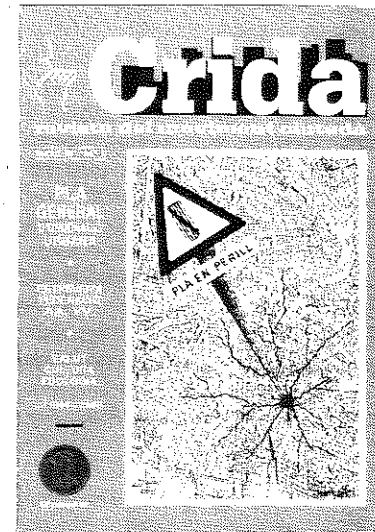
**SI TE FALTA CAP DELS NUMEROS
ANTERIORS DE "MALLORCA
SOCIALISTA" I EL VOLS REBRE
DEMANA-NOS-EL A LA NOSTRA
REDACCIO: TEMPLE, 7 CIUTAT
I ENVIA'NS EN SEGELLS
DE CORREUS EL SEU IMPORT
(25'- ptes. L'EXEMPLAR)**

Ultima Hora

Nº

Revista del Moviment Ciutadà

Presentació de "CRIDA"

El passat mes de març sortia al carrer el nº1 de "CRIDA, revista del moviment ciutadà", editada per la Coordinadora d'Entitats Ciutadanes, composta per:

- FEDERACIO D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS.
- CENTRE DE CULTURA POPULAR.
- GRUP BALEAR D'ORNITOLOGIA I DEFENSA DE LA NATURA.
- GRUP CRISTIA DE DRETS HUMANS.
- GRUPS D'ESPLAI.
- GRUP EXCURSIONISTA DE MALLORCA.
- COMITE DE SOLIDARITAT AMB AMERICA LLATINA.
- CASAL D'AMISTAT CUBA-MALLORCA.
- JUSTICIA I PAU.
- ASSEMBLEA DE DONES.
- ASSOCIACIO DE CONSUMIDORS "LA DEFENSA".
- OBJECTORS DE CONSCIENCIA.
- FEDERACIO D'ASSOCIACIONS DE PARES D'ALUMNES DE LES BALEARS.
- COORDINADORA DE MINUSVALIDOS DE BALEARES.
- FEDERACIO D'ASSOCIACIONS D'ESPLAI DE BALEARS.

Crida vol esser la veu de les entitats i organitzacions més marginades pels mitjans de comunicació. Desitjam, des de MALLORCA SOCIALISTA, que CRIDA pugui cridar molt de temps i ben fort.

A debat en el Parlament

La participació ciutadana

Ja ha entrat en vigor la nova Llei Reguladora de les Bases del Règim Local, que no hem rebut amb gens d'alegria. Del nou Govern i del Parlament de l'Estat Espanyol esperàvem molt més a l'hora de regular el nou règim local. La batalla actual està centrada en l'elaboració del Reglament Orgànic Municipal i dels Consells Insulars i en l'articulació de la participació i control ciutadà a Ajuntaments i Consells Insulars.

Seguidament reproduïm la proposició no de Llei presentada pel nostre company Joan Francesc López al Parlament de les Illes Balears per tal que les Associacions de Veïns siguin declara-

rades d'utilitat pública.

Esperem que resulti aprovada:

EXPOSICIO DELS MOTIUS

L'establiment d'una societat democràtica avançada que postula en el seu preàmbul la Constitució, fa de la participació política un esglaó bàsic i una de les claus de la democràcia, la qual cosa implica el reconeixement dels drets de reunió, associació i participació Art. 21, 22 i 23), que han de trobar la seva plasmació concreta en la legislació i normatives emanades de la Constitució.

Segons l'article 72 de la Llei de Bases de Règim Local "...Les corpora-

cions locals afavoreixen el desenvolupament de les associacions per a la defensa dels interessos generals o sectorials dels veïns, els faciliten la informació més àmplia sobre les activitats i, dins llurs possibilitats, l'ús dels mitjans públics i l'accés als ajuts econòmics per la realització de les seves activitats, i impulsen la seva participació en els termes del nº 2 de l'article 69. A aquests efectes poden ésser declarades d'utilitat pública."

El gran paper jugat pel moviment veïnal en l'adveniment de la democràcia i la necessitat d'enfortir-lo per tal que pugui continuar exercint-lo ara i en el futur fa desitjable el reconeixement institucional d'aquestes entitats com a interlocutores vàlides i representatives davant l'administració.

Per tant present la següent

PROPOSICIO NO DE LLEI

1) Instar al Govern de les Illes Balears a dirigir-se al Ministeri de

l'Interior del Govern Espanyol, tot demanant que les Associacions de Veïns siguin declarades d'utilitat pública i amb dret a ésser reconegudes com a interlocutores vàlides davant l'Administració, i rebre ajuts d'aquesta pel desenvolupament de llurs activitats

2) En coherència, instar al Govern de les Illes Balears que acordi introduir adequada representació del Moviment Veïnal de les Illes als organismes participatius, consultius o assessors que el Govern tenguí constituïts o hagi de constituïr en el futur, per a una major descentralització i una millor participació en la gestió dels interessos dels ciutadans de les Illes Balears.

A Ciutadella de Menorca, 22 juliol 1985

Sebastià Serra Busquets
- Portaveu del Grup -

Joan Francesc López Casasnovas
- Diputat -

**TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS**

a

**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

“La beguda mallorquina”

La dependència del turisme i els seus efectes sobre l'ocupació

Pens que no m'equivocaré si afirm que aquí i ara - un cop publicada en el BOE la Llei de Retall de les Pensions - el problema socio-econòmic més important, el que centre l'atenció dels sindicats, és la davallada de l'ocupació en el sector turístic. Han acabat, sense acord, converses Patronat-Sindicats-Administració, els sindicats han anunciat un final de temporada probablement conflictiu. Les causes, els efectes, les possibles conseqüències... són analitzades constantment des de distints punts de vista. lleus aquí una opinió des del punt de vista sindical, des de la perspectiva de CC.OO. de les Illes.

Començarem per constatar alguns fets: Abans de començar pròpiament la temporada turística assistim a una planificada campanya informativa orientada a crear un determinat estat d'opinió en el sentit que l'ocupació hotelera contractada per al 1985 ha sofert una davallada desastrosa, alguns, fins i tot, s'atreveixen a parlar de catàstrofe: tothom dona per segura una davallada considerable del turisme britànic (el 45% del total del turisme de les Illes) i es comencen a cercar explicacions i causes d'aquest recés. En algunes de les causes apuntades, amb lleugeres matisacions, coincidim. Anotem-ne algunes: 1. Augments dels preus hotelers d'un 15% al 30%. 2. Pujada afegida dels Touroperadors(TTOO). 3. La situació socio-econòmica de la Gran Bretanya, augment de l'atur, vaga dels miners, etc que ha provocat una sensible pèrdua de poder adquisitiu. 4. A aquesta pèrdua de la capacitat de compra del britànic mitjà s'hi ha d'afegir la bona paritat de la pesseta en relació a la lliura, la qual cosa ha fet que en relació a la competència grega o iugoslava les nostres estades turístiques siguin comparativament més cares.

No obstant això, per justificar les veus alarmistes s'ha d'acudir a la comparació interessada d'aquest any amb el passat i si es fa així és per la senzilla raó que el 1984 va ser un any excepcional, un any rècord en tu-

risme (el quadre 1 aclareix aquest aspecte). I si feim cas a una enquesta del Foment de Turisme en el mes de maig l'ocupació hotelera era la que queda reflectida en el quadre 2, per tant una diferència de -3'87% respecte a l'any 1983, però un -12'63% en relació al 1984.

Primera conclusió: La recessió turística de 1985 no ha estat tan alarmant com es pretén fer veure; però, ¿era possible mantenir la cota de 1984 o, fins i tot, -amb precaució- augmentar-la?

Des del nostre punt de vista era possible, i podem afirmar que el fet determinant d'aquesta no vinguda de turistes britànics a les Illes, ha estat una maniobra tàctica, una maniobra que fonamentalment pagaran els treballadors degut a la total i absoluta dependència del nostre turisme dels TTOO.

M'explicaré:

Darrera de la polèmica sobre el turisme britànic abans comentada i coincidint amb la demagògica campanya sobre la inseguretat ciutadana - que tan irresponsablement va iniciar el Sr. Canyelles (el President) - s'estava dilucidant l'autèntica polèmica, el bessó de la qüestió: els preus de les estades turístiques de Balears.

Els beneficiats de la situació han estat, un cop més, els TTOO. Els preus per al 1986 han estat imposats des de fora, ha bastat aquesta lleugera desviació tàctica del turisme cap a altres zones (Grècia i Iugoslàvia, preferentment) perquè el capital es-

tranger imposi les seves condicions a la nostra principal indústria.

De res no han servit les advertències del Conseller Cladera quan qualificava d'inadmissible i perillosa l'actual política de preus a la baixa. No m'invent el final d'aquesta situació, els mateixos protagonistes ho han reconegut públicament. Així el diari econòmic "5 Días" del 23-7-85 publicava que Rius Hotels i la Cadeneta Sol mantindran els preus per a la temporada del 86. Més aclaridor era el comentari editorial de la publicació empresarial "Playa de Palma" del passat mes de juliol, on es demanava en un to melodramàtic: "¿Cuánto podremos aumentar? o ¿Cuánto nos dejarán aumentar?", els comentaris sobren.

Doncs bé, de moment qui està pagant principalment aquesta situació són els treballadors, les dades canten: menys contractacions (quadre 3)

QUADRE 1		
VIATGERS ALLOTJATS EN ESTABLIMENTS HOTELERS DE BALEARS	CREIXEMENT SOBRE L'ANY ANTERIOR	
1980	3.550.639	—
1981	3.889.238	9'54%
1982	4.346.148	11'75%
1983	4.416.221	1'61%
1984	4.737.279	7'27%

i dels contractes fets durant el segon trimestre el 38% són de menys de sis mesos, dels realitzats durant el mes de juny sols el 22% és igual o superior als sis mesos.

Es a dir, un col·lectiu important de treballadors haurà vist reduïts els seus ingressos i no tindrà dret al subsidi de Desocupació. I la patronal? Doncs, pretén flexibilitzar el mercat de treball per poder així suportar, amb un marge de beneficis del 100%, la dependència dels TTOO. Què demanen? Tornar a les relacions laborals del s. XVIII. Sí, realment, la situació desembocarà en conflicte.

¿QUIN SERA EL FUTUR DE LA INDÚSTRIA TURÍSTICA DE LES ILLES, SI NO CONQUISTAM A TRAVÉS DEL SECTOR PÚBLIC; ALGUNES PARCEL·LES D'AUTONOMIA? ¿ES RECORDA QUALCÚ DEL PROGRAMA ELECTORAL DEL PSOE SOBRE TURISME?...

QUADRE 2		
OCUPACIÓ HOTELERA SOBRE OFERTA (MAIG)		
1983	1984	1985
70'91%	79'67%	60'04%

QUADRE 3			
CONTRACTACIONS HOSTELERIA (JUNY) Dades de l'INSS			
1982	1983	1984	1985
45.161	45.877	48.310	42.906

Rafel Borràs Ensenyat
del Secretariat de CC.OO. de les Illes

"CARPINTERIA VICENS, S.A."

Empresa dedicada a la construcció
i elaboració de la fusta
Decoració, ebenisteria i mobles a mida

Gremi de Ferrers, Polígon de Son Castelló. Ciutat de Mallorca.
Tfon. 25 11 22-25 11 88

A on va la política econòmica i social?

Segons els darrers estudis i declaracions d'autoritats del "Banco de España", el dèficit públic a l'Estat Espanyol empeny cap a una inflació que pot arribar al 15% a cap d'any. En

pot arribar al 15% a cap d'any. El dèficit públic arribarà a significar un 6,5% del Producte Interior Brut segons el "Banco de Bilbao" i un 5% segons el Govern de l'Estat Espanyol.

Per a frenar la inflació el dèficit públic s'hauria de situar entorn al 1,5%, que és el que creixerà previsiblement l'economia.

El desfase existent entre unes xifres i les altres fa que la solució sigui difícil i pensam que ja és hora que s'abordin els canvis estructurals necessaris. Pensam que és possible una nova política econòmica que tenguí en compte alguns dels següents aspectes:

- Modernització del sistema tributari
 - Lluita contra el frau fiscal de les grans empreses i importants professionals liberals.
 - Millorar l'estructura impositiva a tots els nivells.
 - Posar en marxa amb tota urgència els Consells Econòmics i Socials a nivell d'Estat i de Comunitats Autònomes
- El que no pot ésser és que el Govern pretengui reduccions de la despesa pública social.

En aquest sentit i malgrat algunes modificacions de darrera hora a la tramitació al Senat, la nova Llei de Pensions és inacceptable per a les classes populars per les raons manifestades al moment de les importants movilitzacions populars:

- No existeixen garanties per a la necessària i adequada revalorització de les Pensions, ja que es farà en funció del IPC previst discrecionalment a càrrec del Govern.

- S'eliminen o es limiten determinades prestacions de la Seguretat Social com: indemnitzacions per barem, invalidesa permanent parcial, plus familiar.

- Malgrat les declaracions i cartes als jubilats del Ministre Almuina, pensam que sí que hi haurà pensions que es veuran reduïdes i que afectaran també als sectors socials més desfavo-

rits com els treballadors en atur sense subsidi, i cal tenir present els efectes negatius a les pensions per la via d'uns coeficients de revalorització més baixos.

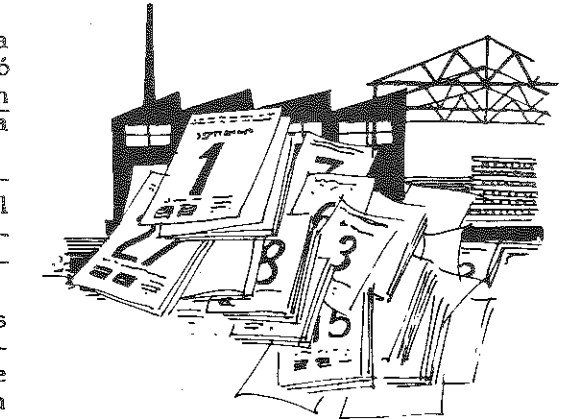
Però després dels canvis que s'han introduït a darrera hora, si bé intenten suavitzar alguns aspectes de la Llei a partir de la pressió popular massiva a nivell d'Estat i que a Mallorca hauria d'haver estat més important, hem de fer necessàriament tres reflexions crítiques en profunditat:

1.- La fixació d'un període transitori de tres anys per aplicar les bases de cotització dels darrers vuit anys en el càlcul de la pensió fa que quedi molt clar el reconeixement de que la finalitat del nou mètode de càlcul de la pensió sigui el retallar la quantitat de la pensió.

2.- No queda concretat el sistema de revalorització de les pensions més baixes. Existeix el compromís de que es tindrà en compte la inflació real, però la decisió estarà en mans únicament del Govern i sense la necessària garantia de revalorització automàtica i per tant d'aconseguir l'objectiu de que la pensió mantengui el poder adquisitiu.

3.- El remei que s'ha donat de concedir una pensió assistencial de 14.000 ptes.

Es clar que a la Seguretat Social hi fa falta una reforma en profunditat, però s'ha de començar per perseguir el frau i la corrupció, per fer cotitzar adequadament als grans empresaris... L'orientació global hauria d'ésser a-

bordar els problemes de fons: finançació sòlida de la S.S. a partir de la reducció del frau fiscal i d'una major progressivitat impositiva.

Respecte a la lluita contra el frau fiscal, s'anuncien resultats espectaculars als pròxims dos anys per part de l'administració. Per ara és ben cert que s'ha recaptat més, segons les darreres estadístiques, als dos anys darrers, però els sectors dominants, els poders fàctics en definitiva, no han augmentat gaire els seus ingressos a l'Estat i en canvi si ho han fet el conjunt de les classes populars.

El quatre darrers aspectes econòmics i socials d'aquest estiu, són molt significatius:

1.- Segons "El País" del 12 d'agost, les institucions financeres, els grans bancs privats de l'Estat Espanyol al final del primer semestre del 85 presenten als seus comptes creixements propers al 20% respecte al 84,... Notícia prou significativa que ens fa reflexionar respecte a qui ha beneficiat fins ara la política econòmica que es segueix a l'Estat Espanyol.

2.- A on ens duren les grans facilitats que es donen a les inversions estrangeres a tot l'Estat Espanyol.

3.- Què pretén el gran empresariat amb les darreres acusacions a la política econòmica del govern? Amb què s'han vist perjudicats realment?...

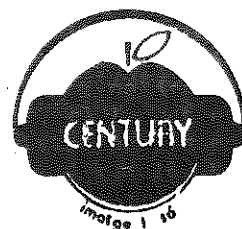
4.- Sembla que l'atur ha minvat una mica els dos darrers mesos. Però... segons el darrer estudi de la OCDE preveu que l'any 1986 el 46% dels joves de l'Estat Espanyol estaran sense feina.

El que pot esser s'imposa sigui una reflexió en profunditat, una autocrítica, i uns canvis estructurals a la política econòmica.

Malgrat el Fons Monetari Internacional i la política econòmica i social dels EE.UU. de Reagan, l'Anglaterra de M.Thatcher,..., pens que és possible una política econòmica i social orientada en benefici de les classes populars. Política econòmica i social que hauria de convèncer amb realitzacions urgents satisfactòries per a la majoria de la població.

NOTA FINAL: Arribaran a les Illes Balears uns Inspectors Fiscals. Esperem que la seva tasca sigui fructífera començant de dalt a baix. També cal exigir que els doblers que es recaptin del frau vagin íntegrament a les partides socials dels pressupostos.

VIDEOS DES DE 75.000 PESEIAS A

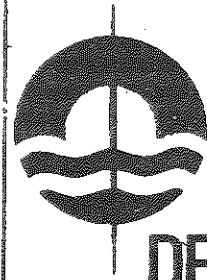

UNA CASA ESPECIALITZADA
EN ALTA FIDELITAT

- * So Professional
- * Alta Fidelitat
- * Lloguer de pel·lícules
- * Televisió
- * Cinema
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marqués Marqués, 4 - Tel. 296174
CIUTAT DE MALLORCA

C. O. P. E.
MALLORCA

**RADIO
POPULAR
DE MALLORCA**
és popular i és
de Mallorca

**AJUDA A "MALLORCA
SOCIALISTA"
L'UNICA REVISTA
DE L'ESQUERRA
MALLORQUINA**

OTAN: Benvingut Mr. Marshall!

A pocs dies de complir-se un any de la constitució de la Mesa pel Referèndum, el 22 de juliol de 1985 hem celebrat sessió plenària per tal d'analitzar els treballs duits a terme, per a fer balanç de la situació, i amb el propòsit de rellançar les nostres activitats immediatament després de la pausa estiuenca.

Al llarg de dotze mesos, s'han constituït Meses pel Referèndum i entitats de caràcter similar, amb el mateix objectiu, a totes les Comunitats Autònomes de l'Estat Espanyol, a moltes ciutats i pobles, a centres de treball i universitats, i a les més diverses institucions, empreses públiques i privades, etc.,...

Essencialment, la tasca de les Meses pel Referèndum ha consistit en fer arribar a l'opinió pública la idea de que el compromís electoral adquirit pel partit del govern a les eleccions generals de 1982, de celebrar un Referèndum perquè el poble decideixi la pertinença o no del nostre estat a l'OTAN, és un contracte moral i polític que s'ha de complir.

Sense arregar-nos cap protagonisme i reconeixent l'important paper que han desenvolupat les distintes organitzacions del Moviment per la Pau, i altres entitats cíviques preocupades pels compromisos militars que Espanya està adquirint sense prèvia consulta al poble, les Meses pel Referèndum creim haver contribuït a que l'expedient pel Referèndum no hagi estat arxivat. I això és important, perquè malgrat d'altres molts problemes (com l'atur massiu, la desindustrialització, la Seguretat social, les pensions, etc.), la pertinença o no a l'OTAN segueix constituint una qüestió política de primera magnitud, que el Govern no pot defugir; i que tampoc podrà mantenir en un àrea permanent d'ambigüitats i dilacions.

A partir d'ara, les Meses pel Referèndum eixamplarem i reforçarem el contacte permanent amb la societat espanyola, en un esforç renovat de contribuir a la concienciació sobre el què és un problema cívic i de política primordial. No podem abandonar l'aspira-

ció d'aconseguir que tot el poble espanyol pugui pronunciar-se lliurement exercint el dret de sufragi universal com tampoc acceptarem cap tipus d'hipoteca a l'exercici de la sobirania popular, que ha de produir-se sense interferències de centres de poder de l'Estat o de potències exteriors. Renuciar al Referèndum seria tant com obrir el camí del desistiment, amb conseqüències imprevisibles pel que fa a deteriorament de la democràcia.

Per tot això, la MESA PEL REFERENDUM mantenim els nostres propòsits constitutius que ara enunciam dins el context de les noves circumstàncies:

PRIMER: El Referèndum ha de convocar-se immediatament, sense dilacions sense esperar a més visites de magnats estrangers, sense interferir-hi més amb firmes de tractats internacionals, d'acords militars de caràcter bilateral; o de preteses negociacions d'bases militars, que són qüestió apart en les que avui entra el Govern simplement per a oscureix la qüestió principal del Referèndum (quasi un 80%, segons els sondejos), i que quant més el retard i més l'apropi a les eleccions, menor serà la seva credibilitat que arribaria a zero en el cas d'adoptar-se la "solució final" de no celebrar-lo. La substitució realitzada a la capçalera del Ministeri d'Assumptes Ex-

teriors no resol res en aquest sentit, sinó que pel contrari, accentua encara més els dubtes sobre el compliment de compromís adquirit pel PSOE i pel propi Govern.

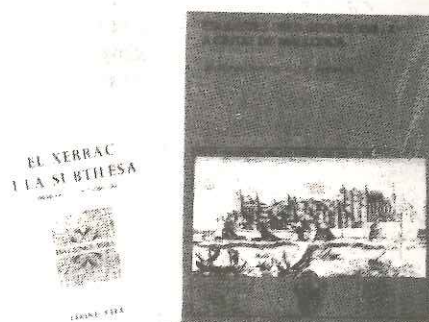
SEGON: La pregunta ha d'esser clara. Ho hem dit i seguirem diguent-ho. No acceptarem cap pregunta que pugui contribuir al confusionisme, i duriem el tema al Defensor del Poble i al Tribunal Constitucional si amb una argüència el Govern pretengués conculcar drets constitucionals. I en aquest sentit, l'anunciat propòsit del President del Govern de sometre la pregunta a tràmit parlamentari, no és cap iniciativa o concessió seva, ja que es tracta d'un precepte de la pròpia Llei del Referèndum.

TERCER: El Referèndum ha d'esser vinculant. El seu resultat, qualsevol que sigui, ha de complimentar-se d' immediat, pel mateix Govern que l'hagi convocat, sense dilacions, i sense cap espera a les eleccions generals. Les manifestacions del President Felipe González, en el sentit de no acatar el resultat si no es complisín certs mínims

establerts segons la seva discrecionalitat personal, ens semblen absolutament inacceptables per estar totalment al marge dels preceptes legals vigents. El relegar, en cas de perdre el Referèndum el Govern, tot el tema de la vinculació d'Espanya a un bloc militar a les eleccions generals de 1986, equivaldria de fet, a suprimir l'article 92 de la Constitució; i en lloc d'una decisió democràtica, estariem davant una arbitrietat clarament despòtica.

Ara que s'obri el parèntesi de l'estiu, un temps de descans, les Meses pel Referèndum recorden a tots que la vida quotidiana, inclosos els aspectes del treball i de l'esbargiment, tenen molt que veure amb una qüestió tan transcendental, com és pertànyer o no a un bloc militar, perquè el que a la fi decidiguem, afectarà a tota la nostra vida i a les generacions properes. Al començament de setembre les nostres activitats es rellançaran, i ja les d'ara vos convocam a participar en aquest esforç cívic que ha d'esser el de tot un poble.

LLISTA DE LES NOVETATS PUBLICADES PER L'EDITORIAL MOLL 1985

- A. Munné-Jordà, *Ofici de torsimany*. Biblioteca Raixa, 137.
 Antoni M. Alcover, *Les millors Rondalles de Mallorca*.
 Joan Miralles i Monserrat, *La història oral. La finestra*. Textos didàctics, 1.
 Antònia M. Perelló, *Esglésies dels segles XVII i XVIII a Ciutat de Mallorca*. Biblioteca Els Treballs i els Dies, 26.
 Diversos, *Actes XVI Congrés Internacional de lingüística i filologia romàniques*, vol. II.
 Joan Mas, *Cavallet quan eres jove*. Biblioteca Les Illes d'Or, 141.
 Joan Guiraud, *Poesies*. Biblioteca Les Illes d'Or, 142.
 Antoni Serra, *El blau pàl·lid de la rosa de paper*. Biblioteca Raixa, 138.
 Jacint Sala, *El xerrac i la subtillesa*. Biblioteca Balenguera, 36.

editorial
MOLL

Torre de l'Amor, 4, Palma de Mallorca

La pagesia a Mallorca

Antoni Garcies i Simon
 Coordinadora de la Unió de Pagesos

Parlar de pagesia a Mallorca de cada dia resulta més difícil, i és clar, tenim tots els factors en contra. Des de fa anys l'Illa s'ha abocat totalment al turisme; sense cap dubte guanyar doblers en el sector turístic és molt més fàcil que viure de la terra.

De cada dia som menys els joves que quedem a fer feina al camp, amb tota probabilitat degut a que la relació feina-doblers no es correspon en res amb les altres feines.

Però així i tot la gent que fa feina a altres sectors (administració, indústria, turisme, etc.) en arribar el cap de setmana ja és per foravila a disfrutar del seu temps de lleure. Així doncs trobam tots els pobles minats de "xaleteros i domingueros", com els deim noltros, que han provocat un creixement descontrolat de casetes i xalets per foravila i vorera de mar, sense cap tipus de planificació, que poc a poc va fent inhabitable també foravila.

Als grans especuladors no els basta en fer inhabitables les ciutats, també hi han de fer els pobles i costes.

Mentre que foravila s'està convertint en lloc d'esplai de tota la gent que no és pagesa, els pagesos veuen com els seus recursos es van reduint.

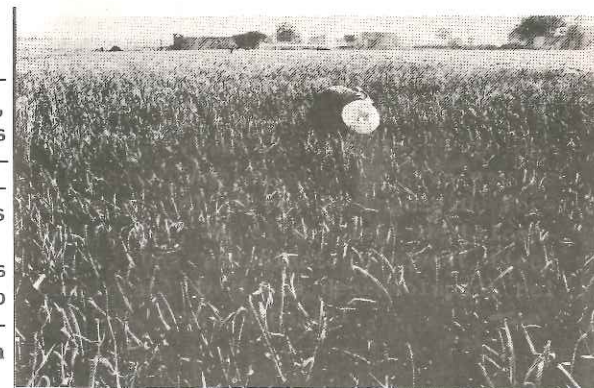
De cada dia es veuen més possessions que només es dediquen a la caça terres que es venen per fer-hi xalets, tot a preus totalment especulatiu, la qual cosa repercuteix a l'hora de que els pagesos vulguin ampliar les seves explotacions.

Poc a poc s'està destruint tot, perquè si hi ha una cosa clara és que la conservació de l'Illa com a lloc turístic atractiu passa per la conservació de tots els espais naturals i per tant de l'agricultura.

Cal doncs que tothom es faci conscient de la greu situació a la que es pot arribar si tot segueix igual.

Cal que la gent es concienciï de que no som els darrers habitants de la terra.

Però a tot això hi hem d'afegir la mala gestió que en matèria agrícola fa l'Administració, els grans terratinents

de l'Illa es segueixen aprofitant de totes les ajudes que l'Administració destina als pagesos, subvencions ferretgeres, subvencions oliveres, etc.

La Conselleria d'Agricultura és la primera que contribueix a que la configuració de l'Illa sigui la que és, contribueix a que l'estructura agrària no canviï en res ni per res. L'estructura social del camp és la mateixa que fa cents d'anys.

Han aconseguit que els pagesos no es fiin de ningú, han aconseguit que aquests ja no s'uneixin en la seva lluita i sobre tot han aconseguit aprofitar-se d'ells sempre que volen.

Els pagesos seguim essent el parent pobre de la família. Els propis pagesos diuen als seus fills que es volen fer pagesos: "No vos faceu pagesos, és que voleu esser com jo tota la vida? jo no vaig tenir estudis i voltros en podeu tenir..."

La conclusió és prou clara, la pagesia a Mallorca està en angunia des de fa molts d'anys. Tal volta hauria de tornar a sortir En Joanot Colom perquè les coses canviïn, mentres tant anirem tirant coces i pagant sabatades.

SUSCRIVIU-VOS A UNA REVISTA AL SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

MUC

Apartat 619

PALMA DE MALLORCA

Un cas de marginació

(Publicat a "Diario de Mallorca" dia 2 d'agost 1985)

El fet més rellevant de l'agricultura mallorquina és la baixa productivitat dels seus treballadors: la meitat de la dels treballadors de la Indústria i la quarta part de la dels dedicats a Serveis.

Això és així perquè hi ha hagut un creixement molt desigual dels diferents sectors productius. I aquestes diferències de ritme a l'hora de créixer no més es poden donar en societats duals, en col·lectivitats que, per alguna raó, s'han des preocupat d'enganxar tots els seus components al carro de l'evolució comú.

Una col·lectivitat conscient no hauria permès unes desigualtats que, per les tensions que generen, la posassin en perill. Mentre no es vegi això i no se'n cerquin les causes no es pot abandonar una política agrícola amb possibilitats d'èxit.

Les tendències actuals (les d'un govern autònom de ideologia lliberal) van cap a afavorir i accelerar el procés "natural" de readaptació: quebra de les explotacions poc rendibles, supervivència de les més favorables i millora de la productivitat amb mesures estrictament tècniques. I tot això s'ha de fer, obviament, d'esquena als problemes que, transcendent de la realitat agrícola, afectaran a tota la col·lectivitat: desertització, degradació del paisatge, etc...

Dit amb altres paraules: no es pot intentar un desenvolupament autòcton de l'agricultura (mirant, per exemple, el cas d'Almeria) sense recordar que aquest sector es troba immers en un entorn més ric que li xucla els millors braços i el capital.

- D'ON VENEN ELS MALS? -

Si arribam a un acord sobre els símptomes de la malaltia, les preguntes transcendents són... d'on venen els mals? ...com ha permès un poble que una part dels seus components que dassin tan endarrerits? ...com ha permès que un sector de la seva economia quedàs despenjat del progrés general?

Davant la brutalitat dels fets no hi ha més que una resposta igualment brutal: els mallorquins no se comporten com un poble. Es planyen als governs de Madrid o de Palma dels seus problemes i després campi qui pugui.

La magra autonomia, atorgada a un poble insegur, no podia fer més que aguditzar els problemes produïts pel centralisme causant d'aquesta inseguretat. Ara els escàndols de les subvencions agrícoles, el descontrol, el desgovern caciquil i mafiós vénen de més prop.

L'agricultura no és el problema de Mallorca. L'agricultura mallorquina és la nafra que li ha sortit a un cos tot ell malalt. Les millores tècniques ni poden tapar la nafra ni poden guarir el cos.

L'agricultura mallorquina és un vaixell que fa aigua i qui sap nedar l'abandona cap a l'altre vaixell de les rendes més altes. La solució seria que volguéssim embarcar-nos tots dins la mateixa empresa. Fins que no entenguem això tant se val navegar amb l'esquadra espanyola o amb l'europea: si plouen turistes qualcú tindrà bona anyada i quan no en ploguin... a fer rogatives!

Filem, però, una mica més prim. La

- AUTONOMIA FINANCERA -

Aquest acord entre pagesia i altres sectors avui no és possible. Ningú no té poder per a oferir ni exigir res. Tothom paga els seus impostos que se'n van a Madrid, a més a més de distreu re'n unes quantes pel camí, fa térbola la relació impostos-subvencions, impossibilitant de retruc la racionalització de l'economia mallorquina.

Si tenguéssim autonomia financera el Govern de la Comunitat Autònoma podria fer d'àrbitre entre els sectors afectats, però ara ningú no té cap estímul per a renunciar a comprar uns productes de fora, d'oferta regular i qualitats uniformitzades. En canvi, si els hotelers i els altres sectors es fessin responsables de fer surar l'agricultura mallorquina, aquest esforç mereixeria, perquè se l'haurien guanyada, una recompensa fiscal. Madrid, però, tot i tenir-hi qualque ministre, cau molt lluny.

El preu que Mallorca paga per aquesta dependència llunyana és la desarticulació social, la insolidaritat amb un sector que hauria de ser el més estimat. El centralisme ha fet que els nostres pagesos siguin uns forasters a ca-seva.

No és sorprenent que el nacionalisme mallorquí tenguí el seu cau a la pagesia. Ells treballen de prop la terra. I si, com va dir Camus, la pàtria és la llengua, ells també l'han sabuda conrear.

Joan Mir
(Comissió Gestora del PSM-ESQUERRA NACIONALISTA)

causa immediata de que els sectors més rics i dinàmics es desentenguin de la germana pobra de l'economia mallorquina és que no hi guanyarien res si li fessin cas. Un país normal, per lliberal que sigui, no pot pair la marginació d'un sector encara important com és la pagesia. La redistribució de rendes és inevitable i si l'agricultura no va bé ha de rebre la protecció dels poders públics. Aquesta protecció, però, l'hem de pagar entre tots.

Probablement els empresaris i comerciants, enfrontats amb l'obligació de contribuir amb els impostos corresponents a l'elevació de les rendes agràries, optarien, si poguessin, per arribar a acords que integrassin la producció agrícola dins el sistema productiu general, cosa que beneficiaria als pagesos perquè així tendrien un mercat conegut i segur, i també beneficiaria a tothom perquè ens estalviariem l'obligació i la vergonya de pagar unes subvencions que no fan més que perllongar la misèria de qui ha de conrear la nostra terra.

Dues preguntes que esperen resposta

El Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM, a instàncies del Secretariat de Pagesia del PSM-Esquerra Nacionalista ha presentat al Parlament de les Illes Balears dues preguntes a la Conselleria d'Agricultura que fan referència a:

.- Subvencions concedides o en tràmit, durant aquest any 1985 a Cooperatives o Agrupacions Agràries, en concepte de Normalització de Fruites i Hortalisses.

.- Campanya que pensa posar en marxa l'esmentada Conselleria per a la Normalització de Fruites i Hortalisses a les Illes Balears...(Si és que pensa fer-ho, clar...)

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

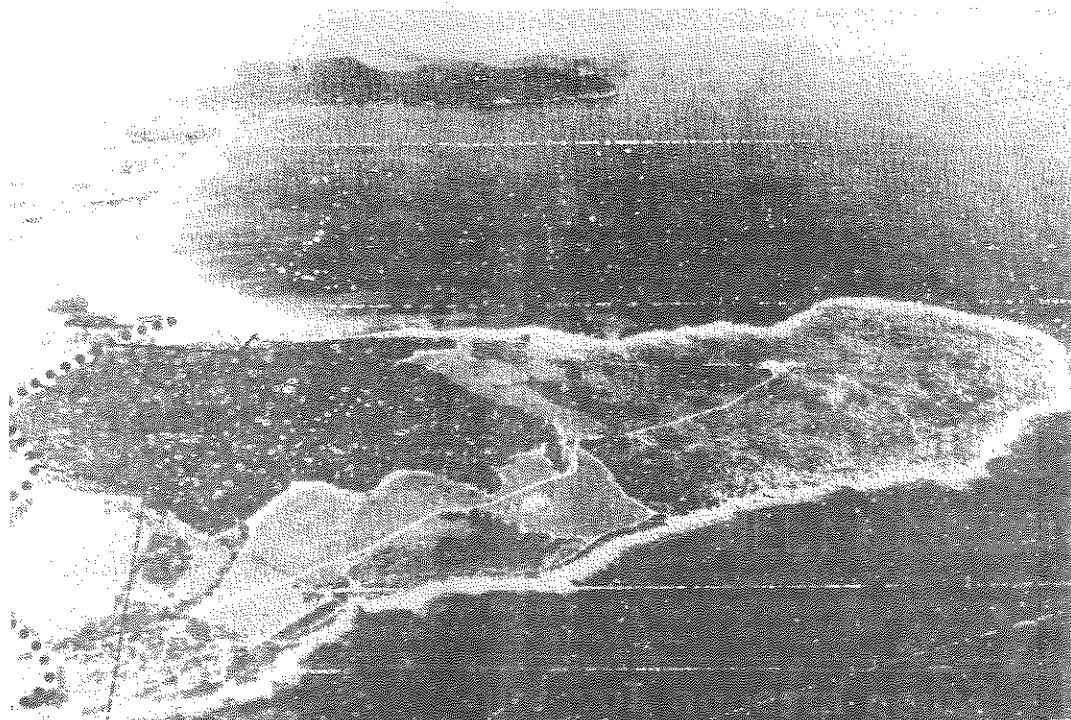
Antonio Ponce	Hit Parade	Pier Carden
Atasi	Margarita Nuez	Susana
Bop	Martela Brazzy	Tanagra
Escola	Nina Ricci	Zebedia
Enrique Cernini	Perregaz	

Banc de S'oli
Rubi, 72 Ciutat de Mallorca

La lluita fou possible

Sa Punta de N'Amer

Antoni Sansó
Regidor de Sant Llorenç d'Es Cardessar pel PSM-Esquerra Nacionalista

Dia 14 d'agost de 1985 va entrar dins l'Ajuntament de Sant Llorenç d'Es Cardessar la petició per urbanitzar una part de Sa Punta de N'Amer. Una vegada més, un espai natural es sentia amenaçat per uns poders especulatiu que han convertit la nostra illa en un munt de ciment, destruint i degradant els nostres més apreciats raccons.

Just de pensar en la possibilitat de que un dels espais que encara restaven verjos a la Costa de Llevant fos urbanitzat em vaig omplir de coratge i em vaig contagiar d'una utopia i un optimisme que en tot moment m'han acompanyat en aquesta lluita.

Possiblement dia 14 d'agost tenia davant el tema més important que em tocava viure dins l'Ajuntament. Sabia que començava una lluita llarga i dura, però estava ben convençut de que era un tema pel que encara valia la

pena lluitar i dedicar-li els majors esforços possibles. En contra de la majoria de gent que repetia una i una altra vegada que no hi havia res a fer, jo vaig mantenir sempre que la Punta de N'Amer no seria urbanitzada.

Durant aquest temps he rebut pressions de tota casta, inclús ofertes de doblers intentant comprar el meu vot. Amb això aconseguiren donar-me encara més coratge, perquè si necessitaven comprar-me era senyal que tenien por.

He de dir que la satisfacció i alegria que vaig sentir el dia en que el Parlament de les Illes Balears va aprovar la protecció de Sa Punta no es pot expressar en paraules. Se m'ha demanat que escrivís damunt la lluita duita a Sant Llorenç, consider que ja s'ha escrit molt damunt això; però si vull fer una mica de repàs per recordar els moments més importants d'aquest any de lluita. Per no fer un es-

crit massa cansat intentaré només recordar unes dates concretes:

14 d'agost 1984

Entra el projecte de urbanització dins l'ajuntament.

15 d'octubre 1984

El Batle convoca el Ple esperat durant dos mesos, però inexplicablement comet el seu primer gran error i suspèn el Ple, assustat per una pancarta penjada davant l'Ajuntament i pels rumors sentits durant tot lo dia pel poble. Encara així vaig esperar davant la porta de l'Ajuntament per anar explicant el fet a la gent que venia. Es podia esser optimista; durant el temps que duia a l'Ajuntament no havien vingut mai al Ple més de seixanta persones com varen compareixer aquell vespre. Sa Punta de N'Amer es podia salvar, ja no estava tot sol havien entrat en joc el PSM-Esquerre Nacionalista, el GOB, Flor de Card, el Setmanari Manacor, Última Hora, TVE, les ràdios, gent...

31 d'octubre 1984

La propietària de Sa Punta de N'Amer dona un solar situat a la urbanització de Sa Coma a l'Ajuntament per a la construcció d'una església. En Puigros, del PSOE, i jo no ho acceptàrem perquè consideràrem que es tractava d'un regal molt inoportú.

14 de novembre 1984

A un Ple extraordinari s'aprova denegar el Projecte Inicial però, com vaig denunciar jo en el mateix Ple vaig fer un vot articular perquè no es fes la urbanització a Sa Punta.

18 de novembre 1984

El GOB organitza una trobada a Sa Punta, a la que hi assistim més de dues-centes persones

desembre 1984

Flor de Card publica un número extraordinari dedicat íntegrament a Sa Punta de N'Amer coordinat pel GOB de Manacor.

19 de desembre 1984

Els urbanitzadors demanen a un Ple que es revoqui l'acord del

Ple anterior i que s'aprovi el Projecte Inicial. S'aconsegueix que la petició sigui rebutjada, però el Batle, assustat per les més de setanta persones assistents al Ple deixa el segon Projecte damunt la taula.

gener 1985

Surt al carrer el cartell del GOB.

8 de març 1985

S'aprova inicialment la urbanització de Sa Punta de N'Amer i s'obri un mes d'exposició pública per al·legacions. Feim al·legacions el PSM, el PSOE, el GOB, i presentam En Toni Sureda, En Guillem Roman i jo unes al·legacions al Projecte de urbanització, prèvies a un contenciós administratiu. Pareix esser que els tècnics de l'Ajuntament ens donen la raó a les al·legacions presentades.

finals de març

El Batle de Sant Llorenç és expulsat d'Unió Mallorquina per recolzar la urbanització de Sa Punta de N'Amer.

1 d'abril 1985

El PSM i el PSOE fan una proposta de protecció al Parlament de les Illes Balears.

19 d'abril 1985

Flor de Card organitza una tau la Rodona damunt Sa Punta de N'Amer. Hi assisteixen representants del CDS, Unió Mallorquina, PSOE, PSM, GOB. S'ha de dir que és l'acte polític al que assisteix més gent, hi ha més de tres-centes persones.

22 de juny 1985

Flor de Card i el GOB organitzen una festa reivindicativa a Sant Llorenç, és tot un èxit, amb la presència de més de sis-centes persones i l'adhesió de 27 entitats.

18 de juliol 1985

El Parlament de les Illes Balears aprova per unanimitat la proposta presentada pel PSM i el PSOE per protegir Sa Punta de N'Amer.

Acaba així una lluita duita a terme pels que consideram que ja n'hi ha prou de destrucció a la nostra illa.

Proposició de Llei

Els Grups Parlamentaris Esquerra Nacionalista (PSM) i Socialista, d'acord amb el que estableixen els articles 121 i següents del Reglament Provisional del Parlament de les Illes Balears, presenten la següent Proposició de Llei de Declaració de Sa Punta de N'Amer, del terme municipal de Sant Llorenç d'Es Cardassar com a Àrea Natural d'Espècial Interès.

Palma, a 1 d'abril del 1985.

El Portaveu del Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista (PSM):

Sebastià Serra i Busquets

El Portaveu del Grup Parlamentari Socialista:

Francesc Triay i Llopis

LLEI DE DECLARACIO DE SA PUNTA DE N'AMER DE SANT LLORENÇ D'ES CARDASSAR, COM A AREA NATURAL D'ESPECIAL INTERES.

Exposició de Motius

Sa Punta de N'Amer està situada entre unes zones de gran saturació urbanística, que a l'estiu tenen una gran concentració d'habitants cada una d'elles, i ha esdevingut l'únic espai verjo per a l'esplallament de la població, de tal manera, que es pot considerar el "pulmó" d'aquestes concentracions turístiques.

Es fa necessària la conservació de Sa Punta de N'Amer per poder compaginar l'economia turística de la zona i la conservació de l'espai natural que resta.

Respecte dels valors naturals de Sa Punta de N'Amer cal remarcar que són prou importants. La vegetació és característica de la Mallorca del Sud-est. El savinar que hi trobam és dels pocs que queden a Mallorca. És també important el garballó. També hem d'assenyalar l'existència de pinar, d'unes 70 quarterades, amb un grau de conservació adequat.

Si als Valors Ecològics i a la problemàtica de l'Ordenació del Territori de la zona hi afegim els Valors Paisatgístics, la protecció d'aquesta zona és fa encara més necessària.

Per tot això, i a l'ampar del que es disposa a la Llei d'Ordenació i Protecció d'Àrees Naturals d'Espècial Interès.

18

Dispos:

Article 1:

Es declara Àrea Natural d'Espècial Interès l'espai situat dins el terme municipal de Sant Llorenç d'Es Cardassar anomenat Sa Punta de N'Amer, a tots els efectes prevists a la Llei d'ordenació i Protecció d'Àrees Naturals d'Espècial Interès.

Article 2:

Aquesta àrea comprèn la zona entre l'Avinguda central de Sa Coma (d'es Passers), carretera de Sa Coma a Cala Millor, el límit del projecte d'urbanització aprovat definitivament el 21-III-1983, i fins la mar.

La delimitació descrita queda grafada en el plànol annex.

Disposicions Transitòries

El règim urbanístic transitori per al sòl no urbanitzable d'Espècial protecció fins a l'aprovació del Pla Especial de Protecció previst a l'article 5 de la Llei d'Ordenació i Protecció d'Àrees Naturals d'Interès Especial, serà el següent:

A tota l'àrea s'aplicaran les determinacions establertes en el Pla Provincial d'Ordenació de les Balears, aprovat definitivament el 4 d'abril del 1973, per als Elements Paisatgístics Singulars.

Disposicions Finals

Primera

Hom autoritza el Govern de la Comunitat Autònoma per a dictar les disposicions necessàries per a l'aplicació i el desenvolupament d'aquesta Llei.

Segona

La present Llei vigirà el dia següent al de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma.

I això deien els qui s'oposaven a la protecció integral

(Intervenció de Jeroni Albertí en el debat parlamentari defensant la urbanització de sectors de Sa Punta de N'Amer)

Vull dir que jo, en aquests moments, aquí, l'únic que dic és que hi ha una zona de Sa Punta de N'Amer, que no té valors ni hi ha cap valors ni hi ha cap valor per protegir més que una carretera, és el límit, i no he quantificat, com ha fet vostè, els milions de pessetes que val, perquè si els val, si els val, els val, jo no hi he entrat, sinó que crec que és qüestió que delimitem els camps, estam protegint zones ecològicament, paisatgísticament val la pena protegir o esaltres no ens hem de preocupar dels tam impedint que es faci ús del dret de la propietat, que són dues coses to valors distintes quan no hi ha uns valors remarcables de bé públic que ho justifiquin: perquè si des d'aquí, fres i de vendes i de cadastre, a mi, nosaltres, amb una Llei de Protecció a mi no m'importa gens, perquè hi ha de l'Espai Natural hem de limitar el creixement de les places hoteleres i hem de procurar que l'empresari guanyi uns diners perquè hem de procurar que ells no tinguin capacitat d'aug-

Entrevista amb Xesc Trobat

Montuïri

El passat 8 d'agost, a Montuïri es va celebrar el Ple Extraordinari que incloïa com a únic punt de l'Ordre del Dia la dimissió del Batle Joan Miralles del PSOE, i l'elecció del nou Batle que segons el pacte signat havia d'esser En Francesc Trobat, del PSM-Esquerra Nacionalista.

Els fets es succeïren tal com estava previst i a hores d'ara el Batle de Montuïri és en Francesc Trobat. Reproduïm ara una entrevista que Mallorca Socialista ha mantingut amb ell.

- Ara que tornes esser Batle ho ets amb la mateixa il·lusió que fa sis anys?

- Si il·lusió vol dir ganes de fer feina, procurant que la gestió que duquem endavant sigui la millor pel nostre poble, enmarcada dins la ideologia del PSM-Esquerra Nacionalista, segur que sí. Ara bé, els quatre anys d'experiència de la passada legislatura es traduïran en fer millor les coses.

- Des de fora no s'entén molt bé el pacte amb el PSOE dins l'Ajuntament de Montuïri, tú com el veus?

- A Montuïri hi ha dos partits d'esquerra que tenen el seu propi electorat. Si els dos partits no intentàvem un acostament per dur a terme la gestió de l'Ajuntament des d'una perspectiva d'esquerres, el govern quedaria en mans de la dreta, seria un defraudament per l'electorat dels dos partits més progressistes si tenim en compte que plegats són majoria.

El pacte no ha estat dolent, com és natural han sorgit divergències lògiques entre un partit nacionalista i un altre de caire bàsicament centralista. Ara bé, les divergències han estat superades en la seva majoria. La diferent concepció de l'Estat i la Nació marca la diferència entre el PSOE i el PSM-Esquerra Nacionalista, no la gestió municipal.

- Quines diferències trobes entre l'Ajuntament d'ara i el de fa sis anys?

- Llavors anàvem a començar una tasca gairebé desconeguda, amb unes condicions adverses i hostils. Els antics funcionaris boicotejaven el nou sistema democràtic, sobretot els ajuntaments d'esquerres. Els secretaris no es volien fer càrrec del nostre ajuntament. El Consell Insular ens girava l'esquena. El pressupost municipal era de rialla, sense capacitat per fer front a les necessitats bàsiques que requeria l'Ajuntament. Els impostos no pagats pujaven el 50%; en vistes d'això els que pagaven es plantejaven no fer-ho. Trobarem un colapsament total. Era la transició del sistema antic al democràtic.

Ara trobam un ajuntament sense obscurantismes. Però cal mirar més prim perquè la gent manté unes postures més crítiques davant la gestió municipal.

- El nostre partit què va aportar durant aquests anys de gestió?

- La tasca que hem duit a terme a

anat encaminada cap a dues vertents: donar els serveis necessaris al poble i crear la infraestructura pertinent per fer de Montuïri un poble amb les necessitats bàsiques cobertes. Dins l'aspecte sanitari podem esmentar la recollida de fems, la conducció d'aigües brutes, la depuradora de recent construcció, i el consultori local, que, en un intent de modernitzar i reagrupar els serveis sanitaris i mèdics, fou un dels primers de Mallorca. Hem procurat la conservació d'edificis municipals: les Escoles, el Cementeri, la Casa de la Vila. El millorament de les vies públiques. Dins l'aspecte esportiu varem donar una solució a la propietat del camp de futbol que passà de l'església a l'Ajuntament; es va fer el projecte de construcció dels vestuaris de les pistes d'Es Dau, l'enllumenat del camp de futbol...

L'altra vertent a què feim referència és l'aspecte de la normalització cultural i lingüística del poble. Aquí podem esmentar la normalització de l'Ajuntament malgrat els problemes que crea l'Administració central enviant secretaris sense exigir el coneixement de la nostra llengua; la rotulació popular i en català dels noms dels carrers; l'ordenació de l'Arxiu Municipal, la creació d'una Biblioteca i d'una Sala d'Actes i Exposicions, així com la formació del Patronat de Cultura per preservar i potenciar les nostres institucions (cossiers, banda de música, ball de bot,...), i del Patronat d'Esports pel foment de l'esport de base.

Dins l'aspecte ecològic, a l'hora de donar un permís d'obra, procuram que no espenyi l'entorn paisatgístic i urbanístic, essent el nostre poble un dels que menys atemptats ha sofert en comparació als abusos comesos a la majoria de municipis.

El que hem de tenir en compte és que la tasca és permanent si volem dur el nostre país un poc a terme.

Televisió

TV3: A LA FI!

A la fi podem veure com J.R. fa les dolenties més heretges, tot emprant aquella tan coneguda frase texana: "De debó, maca?". Fonts oficioses, dignes de tot crèdit, han anunciat la propera concessió d'una medalla d'or del Govern Balear a la Lorimar Productions (la companyia productora de Dallas), per mor de la seva Campanya en pro de la Normalització Lingüística.

De TV3 es recomana fortament els programes de producció pròpia: Informatiu cinema (Dilluns, 21:30); Angel Casas Show (Dimarts, 21:30); Piano bar (Dimecres 22:45); Tres i l'Astròleg (Dissabte 21:30); i els esportius A tot esport (Dijous, 23:30) i Gol a gol esports (Diumenge, 22:30).

La producció importada no presenta gaires diferències amb TV Madrid, pel que fa les sèries de caire feixistoide (La dona bionica n'és un bon exemple), que expliquen l'interès desinteressats dels Estats Units per salvar la virginal puresa dels pobles del món

TV MADRID: L'"AMIGUISME" I EL CARNET A LA BOCA

"Amiguisme" i "con el carnet en la boca" són expressions que ens descriuen perfectament el que passa a la primera empresa pública de televisió.

L'auto-"bombo" descarat que el PSOE ha imposat a la TV estatal d'ençà la seva entrada al govern, ha superat els límits estrictes d'uns informatius caracteritzats per oferir una informació mutilada i una visió partidista de la notícia, així com una aparició constant de tots els personatges grans, mitjans, petits i menuts, amagats darrera les sigles PSOE, explicant-se notícies tan transcendents per a l'opinió pública com són que el President González duia la mateixa corbata que Reagan, o que el Ministre dels Doblers manté unes "pressumptes" relacions amb certa senyora de la jet-set.

A hores d'ara, l'autopropaganda arriba a programes destinats a l'audiència juvenil, com Pista Libre que, al llarg de la seva trajectòria s'ha caracteritzat per un tuf a PSOE, mit-

Magdalena Ripoll Payeres

jançant entrevistes a personatges tan "assèptics" com membres de les "Juventudes Socialistas" o membres dels equips de Govern de les autonomies madrilenya, extremeña o andalusa on, curiosament, el govern és PSOE.

Combinis això amb programes tan abjectes com "Entre amigos", "Verano 8:30 pm Magazine", o "Un país de Sagitario" (definit perfectament pel títol del primer d'ells: Entre amigos), amb programes importats de clara ideologia feixista ("Equipo A", "El gran héroe americano", "El coche fantástico"), amb la desaparició de programes que molestaven pel seu caire progressista ("Usted, por ejemplo"), o amb la desfeita de programes seriosos i de caire didàctic ("De película" n'és un bon exemple: d'un programa interessant s'ha passat a un plom insuportable, basat en que un presentador es penja les medalles d'entrevistar als artistes de moda).

Junteu-lo amb un grapat de pel·lícules comprades a les rebaixes de Galeries (per allò de l'any de realització), amb una dosi d'enorme bombeig publicitari, i amb un bon raig d'inoportància, i tendreu un bollit tan ferest que si no surt la gent més tarada, pot donar-se gràcies a Déu.

TV GENERAL RIERA: FAM, MISERIA I ANGUNIA

Així podria definir-se aquest immens bodri anomenat "Estiu-85": Un programa nefast conduït de forma nefasta.

Amb una temàtica totalment mancada

CAP ALS 3000 SUBSCRIPTORS
AJUDA A L'ÚNICA PUBLICACIÓ SOCIALISTA DE MALLORCA
Fes-te subscriptor

d'imaginació i absolutament marcada pel consumisme i per un esperit de cursalisme, propi d'una colònia estiuenca de picadors i de cambreres, on només és important el que ve de fora, mai el que produeix la pròpia terra. Mai? No! Així mateix la vida dels autòctons és reflexada de forma clara i llampant, a través de manifestacions tan senzilles i populars com els cocktails de presentació, els dinars de benvinguda, o els sopars d'acomiadament; com les excursions marítimes entorn de l'illa; o com els concursos de misses televisivoestiuencues-85, autèntica calaverada pròpia d'ideòlegs amb una edat mental no gaire d'acord amb l'edat física.

Amb uns presentadors que tot sovint obliden quina és la llengua que han de parlar; vertader "leit motiv" de l'existència d'aquesta mal anomenada "programació regional". Entre aquest grup de persones cal destacar la labor meritòria de la senyora Cantos: En tot el temps que ha aparegut davant les càmeres de TV, encara no ha aconseguit de realitzar una entrevista

o de fer una presentació tal i com ho faria un autèntic professional del periodisme d'imatge (un bon grup dels quals l'envolten, malgrat no se n'adoni). Senyors directius de TV Gral Riera, fan vostès proves d'aptitud als futuribles presentadors? o bé n'escullen aquells que entrebanquen dues paraules de cada tres xerrades? o que perden el fil del que diuen a la segona línia llegida?

Quan tot això, estimats germans, s'hi afegeix l'esperit de treball que tan dignament presideix aquella Casa, no perdonant-se ni un pont ni un dia de festa, per tal de fer un programet senzill i afectuós que entretengui l'oci dels illencs; quan l'hora diària d'emissió deu fer-se terriblement llarga, ja que sempre se comença passades les dues i s'acaba entre 7-10 minuts abans de les tres de l'horabaixa; no és estrany que les persones senzilles en veure el Bodriestiu-85 reproduixin mentalment aquella frase tan mallorquina: Al.lots, i que els hi guanyau de dolços!"

Retalls

CONFEDERACIÓ O INDEPENDÈNCIA

HERIBERT BARRERA

(Extret del discurs pronunciat la diada del Pi de les Tres Branques)

«El present Estatut i la Constitució vigent resulta que no ens permeten, a cap punt de vista, de sobreviure com a nació, ni per les facultats d'autogovern que ens reconeixen, ni pels recursos financers que ens atorguen, ni per les possibilitats que ens donen de mantenir viva la nostra llengua. Això em sembla que és un fet i un fet cada vegada més clar. La conclusió per tant és òbvia. Com deia al començament, és hora de reconèixer tots plegats que anem equivocats, que aquest camí ens condueix nacionalment a una mort lenta, que cal replantejar el problema. Deixem-nos doncs de mitges tintes i anem al gra.

L'Estat de les Autonomies no és una fórmula acceptable per a la nostra convivència amb els altres pobles que componen l'Estat espanyol. I segurament no ho pot ser ni tan sols amb ajustos profunds si és que aquests ajustos han d'ésser compatibles amb l'essència mateixa del sistema, que és l'afirmació que fa la Constitució, d'una «pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols».

N'existeix una altra de fórmula? Jo encara crec que sí. Hem de buscar-la i segurament podem trobar-la a partir dels vells principis federalistes. Però la fórmula no pot ser una federació corrent. Tots els que han anat construint la doctrina del naciona-

lisme català ho han vist sempre clar i per això els més lúcids van utilitzar un mot més explicatiu del que necessitem: la confederació.

La confederació de pobles iguals, amb el dret d'autodeterminació garantit en tot moment, permanent i irrenunciable, podria ser una solució dels problemes de l'Estat espanyol. Però tampoc no ho seria si volguéssim tancar-nos en els motllos confederals clàssics. Catalunya no pot renunciar totalment ni a les relacions exteriors, ni a la defensa, ni a la direcció de la seva economia. El món d'avui, tanmateix, ens dona fórmules. El Quèbec forma part d'un estat federal i no obstant manté relacions exteriors pròpies. Mèxic és un estat federal que aplica el federalisme en terrenys que alguns consideren tabú i té federalitzat l'exèrcit, cosa que segurament li ha evitat aquesta malaltia tan pròpia del «mundo hispánico» que són els «pronunciamientos». En matèria econòmica, com que els problemes s'han aguditzat més recentment, les fórmules són menys clares però per començar quelcom inspirat en les que estan en vigor als Estats Units d'Amèrica seria ja un primer pas. Una confederació construïda en els termes indicats podria, segurament, fer compatibles la convivència pacífica i harmònica i el bé comú dels pobles peninsulars, amb el nostre dret i la nostra voluntat de sobreviure. Però organitzar l'Estat espanyol com una confederació no depèn només de nosaltres, els altres també han d'estar-hi d'acord. Si no ho volen, si refusen la Confederació en nom de la sacrosanta «unitat», si s'aferren als seus drets de conquesta, si volen continuar sotmetent-nos a una dominació que en molts aspectes és de natura colonial, aleshores jo crec sincerament que si Catalunya no vol desaparèixer com a nació, només li queda una altra alternativa: la independència.

Independència no significa aïllament ni enemistat. Una Catalunya independent conviuria amb els pobles de la «Hispania ulterior» dels romans, en el si de la Comunitat Europea. I una relació més estreta, en virtut del veïnatge, no quedaria pas, a priori, exclosa. Potser la confederació, si directament no fos viable, podria ésser el resultat final de la independència anteriorment assolida. En tot cas, en el punt on ens trobem, parlar d'independència com a resposta a la intransigència de l'assimilisme castellà no ens ha de fer por. El Senyor Felipe González ha dit fa por, si no recordo malament, que era un plantejament estúpid, però mai cap impropri no ha estat un argument.

Confederació o independència? El futur dirà. En tot cas les dues opcions tenen un denominador comú que és el dret a l'autodeterminació, el qual ha d'ésser la nostra reivindicació permanent independentment de consideracions d'oportunitat. Per a Catalunya no és mai inoportú reclamar l'autodeterminació i si, per suposar-la inoportuna, es deixa la reivindicació en sordina, el que es fa és desmobilitzar el país, confondre els ciutadans i obrir el camí a futures i profundes decepcions. Només ens donaran el que reclamem, i la llibertat, si no la reclamem de manera continuada, no l'obtindrem mai. Passar en silenci les nostres reivindicacions, perquè sabem que de moment no hi ha possibilitat que ens escoltin, és impedir que aquesta possibilitat sorgeixi algun dia i és condemnar-nos a desapropiar, per imprevist del nostre propi poble, qualsevol nova oportunitat que ens ofereixi la història».

EL MON

EL MÓN 171

2 / VIII / 85

UN REpte PER A LES ESQUERRES

JORDI VILA-ABADAL I VILAPLANA*

En general, la gent d'esquerra està preocupada sobretot per retrobar el dinamisme que necessita. Algú, potser més clarividient, arriba a negar la possibilitat d'una alternativa per

a l'esquerra, la qual sembla evident que ha fracassat amb la seva proposta de la revolució utòpica i amb l'establiment del pragmàtic estat del benestar.

Davant d'aquesta perplexitat,

diguem-ho clarament, he vist una certa actitud voluntarista, molt ben intencionada sens dubte, que diu: posem-nos a actuar, caminem ara i no ens preocupem del camí perquè el camí es fa cami-

nant. Es veritat, així ho diu el poeta. Però les sentències dels poetes no són dogmes de fe, són substanciosos suggeriments i prou. Dic això perquè aquest anar caminant si no sabem prou bé d'on partim i on volem anar, pot anar-se convertint en un grotesc i lamentable «anar-hi anant», que ja sabem prou bé on pot conduir-nos.

Per això penso que, sense voler desanimar els elements optimistes ni voler tallar-los les ales de la il·lusió, el moment actual de crisi demana, como solen demanar sempre aquesta mena de moments, aturar-nos uns instants a reflexionar sobre qui som, d'on venim i on volem anar. I entenc que en Ferran Mascarell també ens convida a una cosa semblant amb el seu article del núm. 161 de EL MÓN, de títol molt llarg, on ens diu «...una crisi (parla de la crisi general) davant la qual no hi ha sortida d'esquerres (aquí donaria la raó a aquells que creuen que l'esquerra no té alternatives per oferir)... Una crisi davant la qual cal que l'esquerra assumeixi la quota de responsabilitat que li correspon; aquella que fa referència a la seva complicitat amb la lògica del benestar capitalista, i aquella darrera que fa referència a la seva submissió davant els valors del sistema».

Perquè és cert que l'esquerra no ha aconseguit canviar la societat tal com volia ni està en condicions d'oferir alternatives evidents a la situació actual; i davant d'això caben dues actituds: «deixem-ho córrer, l'esquerra és impotent», o bé «anem-nos, posem-nos a actuar i el camí es farà caminant». Però, ¿no hi ha lloc també per a una altra actitud, és a dir, preguntar-nos: estem segurs que l'esquerra no s'ha equivocat? No pot ser que l'esquerra s'hagi traït a si mateixa, que no hagi deixat, en part, de ser d'esquerres tot i continuar dient-se'n?

Ser d'esquerres és més que res una actitud moral. Per ser d'esquerres no és suficient admetre que estaria bé que els homes fos-

PEP TRUJILLO

sin lliures, hi hagués justícia, llibertat i solidaritat i es reconegué el dret dels fets diferencials. Ser d'esquerres és més que això, és també voler que sigui així. És més encara, és comportar-se de forma que s'afavoreixi que sigui així, és a dir, que es vegi realment que es vol que sigui així.

Ara bé, una actitud moral cansa i hi ha una tendència general a treure-se-la de sobre com un pes que fa nosa. Tota la gent d'esquerra ha sentit, i és normal, aquesta tendència o temptació. Però va arribar un moment de la història que a l'esquerra li va semblar que es podria alliberar d'aquest inconvenient. Va ser quan algú de molta autoritat va dir que ser i actuar d'esquerres no era una qüestió moral sinó que era una qüestió científica, i que la transformació del món que volia l'esquerra s'aconseguia aplicant la ciència i que, a més, s'aconseguiria amb el determinisme i la puntualitat que corresponen a una ciència exacta.

Naturalment, aquesta proposta fou molt ben acceptada per la gent d'esquerra, primerament per la fascinació beata que ha produït en els nostres antecessors i contemporanis la paraula «ciència»; després perquè, si la ciència s'encarregava de fer la revolució, de transformar el món en allò que la gent d'esquerra volia, aquesta gent se sentia exonerada de tota exigència moral i de tota responsabilitat respecte als altres que patien l'opressió. Des d'aquell moment va ser perfectament compatible ser de «gauche» i ser «diví», en un món on molts amb

prou feines podien ser humans. Però heus ací que la suposada solució científica del problema ha fallat estrepitosament. I la tesi científica ha fallat així perquè algunes de les premisses en què es fundava eren falses (ningú no se n'havia adonat?); perquè és fals que la classe proletària sigui la classe revolucionària i és fals que els «comunistes tinguin sobre la resta del proletariat l'avantatge de la seva clara visió de les condicions, de la marxa i dels resultats generals del moviment proletari (v. *Manifiesto del Partido Comunista*, Editores Mexicanos Unidos, S.A. ed. 4.ª, 1981 p. 73-74). I és fals que l'obrer modern, en lloc de prosperar amb el progrés de la indústria, cada cop baixa més per sota de les condicions de vida de la seva pròpia classe; que «caigui en la misèria» i que «el pauperisme creixi més ràpidament encara que la població i la riquesa» (Id. p. 71), etc., etc. En definitiva, però, ha fallat sobretot perquè havia pretès fer objecte de la ciència una cosa massa complexa com és la revolució, on juguen tantes variables que la ciència encara no és capaç de considerar-les totes i no sabem si mai en serà, de capaç.

Al mateix temps, o després, la gent d'esquerres s'ha volgut treure la responsabilitat confiant, més o menys científicament, la feina a un «Estat Providència». Però tampoc no ha resultat, perquè, dient-ho amb dues paraules, l'Estat, en lloc d'una mare ha resultat ser una madrastra que no acarona, sinó que ofega, que té sempre pa per a ella però no sem-

pre per als seus fills.

La ciència de l'esquerra, doncs, ha fallat com a ciència de transformació de la societat. Això no treu que la seva metodologia ofereixi instruments d'anàlisi de la societat i de la història que siguin vàlids. Però l'esquerra no en té prou amb fer anàlisis de la societat i la història, cal sobretot que intenti transformar la societat. I aquí hi ha el gran problema, a partir de quina posició pretén actuar sobre la societat?

Des d'una posició només científica ja no pot, perquè la ciència en què es fundava ha fallat. Des de quina posició, doncs? No li queda cap més recurs que retornar a la seva posició inicial, és a dir, una posició moral o ètica?

L'esquerra d'ara està disposada a admetre això? Pot estar-hi disposada, sense haver-s'ho plantejat mai realment? Tinc la impressió que continua amb els tics d'abans, que continua molt preocupada amb les estratègies i les tàctiques i amb la necessitat urgent de trobar solucions immediates per poder recuperar el protagonisme que havia tingut abans de

la guerra i durant la clandestinitat.

No sé si aquesta «pressa» li convé en un moment que necessita, potser com mai, serenitat i capacitat reflexiva, i fins i tot coratge per atrevir-se a qüestionar-se tot el que calgui, sense prejudicis ni condicionaments. Fer això no és fàcil, sobretot perquè no és còmode. Preguntar-se sincerament què som i on anem, a vegades, no resulta gaire agradable, i els moments actuals són una d'aquestes vegades. Perquè no és fàcil prendre una actitud moral en una societat com la d'ara que viu fascinada pel model amoral de l'opulència. En una societat que esdevé cada cop més dual (entre aquells que, de la forma que sigui, tenen poder de consum i aquells que no en tenen, o almenys no tenen poder fora del consum estrictament imprescindible). Una societat que ja no es divideix entre patrons i obrers, sinó entre els integrants al sistema (els que tenen poder adquisitiu) i els marginats.

¿És capaç l'esquerra, en la societat de l'abundància reaganiana,

posar-se no al costat dels productors, sinó al costat dels, digem-ho pel seu nom, els pobres i els marginats? És capaç de ser la defensora de la llibertat davant d'un Estat cada cop més intervencionista? És capaç d'assumir la causa dels pacifistes, dels objectors, dels defensors de la natura, dels defensors de les comunitats, col·lectius i pobles diferenciats? N'és capaç...?

Aquest és, al meu parer, el gran desafiament que té plantejat l'esquerra o les esquerres: Què vol dir ser d'esquerres avui i aquí?

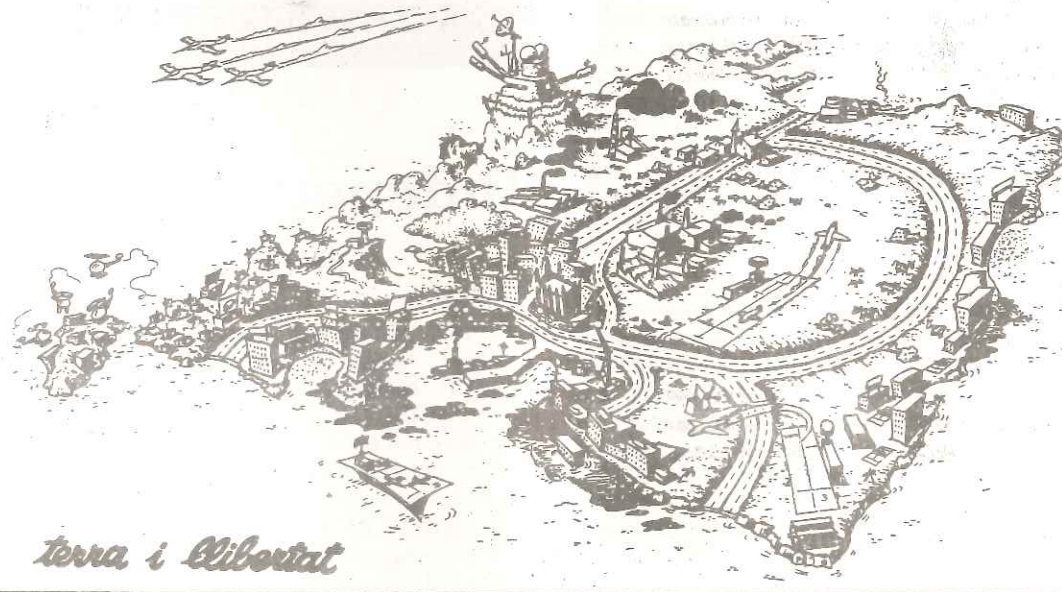
Plantejar-se això no és incompatible, en principi, ni amb l'actitud escèptica ni amb l'optimista, però potser és imprescindible per poder-se justificar o l'una o l'altra.

EL MÓN

EL MÓN / 172

9 / VIII / 85

que vol aquesta gent?

terra i llibertat

Un cartell de "Terra i llibertat" que cada vegada es més real.

Cavem trinxeres

QUINYARRO

Les brutals i constants agressions que està sofrint la nostra nació des del Govern nacionalista espanyol del PSOE no poden ésser permeses per més temps. La darrera que ens han feta ha estat l'expoliació dels quadres de Miró en concepte de Tributs a la Corona. Ja ni hi ha prou de saqueig i expoliació cultural de la nostra terra. Són ja 270 anys de patir la rapinya legal de l'Estat espanyol, un poder estranger imposat per la força de les armes, que ocupa i colonitza la nostra nació de manera descarada, sota la careta "democràtica". El seu objectiu és molt clar: la destrucció de tots els símbols de la nostra identitat nacional, dels símbols de la nostra vertadera cultura i nació.

Els quadres de Miró són només un clar exemple del que ens fan. Però quan ens demanam a on són els nostres vestigis del passat ens adonam de que no són a Mallorca, sinó a Madrid. I gràcies a Déu que no s'els hi ha pegat pel cap de desmontar els edificis històrics. Alerta!! encara hi són a temps

Els bous de Costitx fins ara havien estat el símbol d'un poble que clamava per la seva herència històrica. A ells ara haurem d'unir als quadres de Miró.

Alguna cosa tendrem que fer els mallorquins per defensar-nos de la pirateria oficial. Potser tenguem que re-

currir a la nostra pròpia història i descobrir que forem un poble avesat a lluitar contra les aus de rapinya que assolaven les nostres costes. Bon exemple ens donaren els Pollencins i tants d'altres. I ara a l'albada del s. XXI el poble de Mallorca es té de preparar per cavar profundes trinxeres per les que no puguin passar els saquejadors i els opressors de la nostra nació.

Paradòxicament els pirates tenen avui la llei i les armes de la seva banda, però nosaltres tenim la Història, el Dret i la Raó. I el que és més important les nostres venes plenes d'ansies de Llibertat.

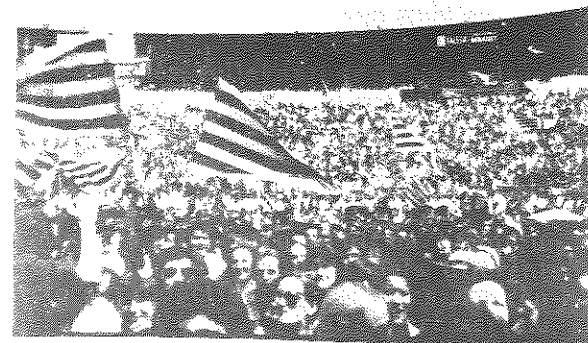
**AJUDA A "MALLORCA
SOCIALISTA"
L'UNICA REVISTA
DE L'ESQUERRA
MALLORQUINA**

A la unitat per la Independència

Joan Alfons Marí i Torres

L'entrada de l'Estat espanyol dins la Comunitat Econòmica Europea ens afecta directament als Països Catalans, com a nació oprimida que som, molt negativament. Es vol donar la imatge de que ja s'ha complert la unitat europea i que l'Europa del Pobles és un fet. I res és més lluny de la realitat. "L'Europa dels Dotze" només representa als seus respectius estats i no als diversos pobles que malviuen oprimits a algun estat opressor.

Tots sabem que canviar l'ordre establert és molt difícil. De fet ho ha estat sempre. Ja a l'època de la Restauració, a l'Europa del 1815, les grans potències després d'haver vençut als pobles que lluitaven per la seva llibertat nacional (Alemanya, Itàlia, Polònia, Bèlgica entre d'altres) volien seguir mantenint l'estatus territorial europeu aconseguit sense moullar ni un pam de terreny dels seus

imperis. Aquests pobles oprimits després de lluites més o manco llargues pogueren aconseguir l'anyorada independència i tots ells són avui nacions amb veu i vot als organismes internacionals. Alemanya i Itàlia només fa 115 anys que són independents i hem de ser conscients de que al seu temps les seves aspiracions de llibertat nacional foren combatudes per les potències opressores i avui ningú dubte que tant Alemanya com Itàlia tinguin dret a viure independents. Això sempre ha passat i seguirà passant inexorablement.

La Història ens ensenya que les lluites d'Alliberament Nacional són llar-

gue, i que la victòria no s'aconsegueix sense grans sacrificis individuals i col·lectius. Només la ferma voluntat de tot un Poble a existir, no com a part integrant d'una altra nació, sinó com a una Nació Independent, Lliure i Sobirana pot crear les condicions òptimes per la supervivència nacional.

Avui quan les nacions oprimides d'Europa lluiten per aconseguir la seva Sobirania Nacional no ho fan per anar en contra de l'ideal de l'Unitat Europea creant noves divisions nacionals, sino que lluiten senzillament per arribar a la Unitat Europea seguint ells mateixos, amb la seva pròpia idiosincràcia, llengua, cultura i tradicions, no participant d'una falsa unitat forjada només pels Estats, que ignoren sistemàticament als pobles que mantenen amagats, oblidats, marginats i explotats en espera de la seva total extinció com a nacions diferenciades.

En definitiva, la vertadera Unitat Europea només s'aconseguirà quan cada Nació sense Estat pròpi hagi aconseguit la seva Llibertat Nacional i pugui gaudir de la seva pròpia Independència per poder decidir amb veu pròpia dins el concert internacional i l'Europa de les Nacions que tant desitjam.

Noticiari

- La que va molt endarrerida és la Normalització Lingüística al Govern Autònom, Consell de Mallorca, Ajuntament de Palma i gairebé a tots els Ajuntaments. Molt de parlar-ne i poques realitzacions concretes.

- Pel mes d'octubre farà 60 anys que es va fundar la Unió General de treballadors de les Illes Balears. Un dels seus fundadors, Llorenç Bisbal, va ésser el seu primer secretari general i també regidor i primer Batle Socialista de l'Ajuntament de Palma.

- A la fi un carrer de Ciutat ha rebut el nom d'Alexandre Jaume, important pensador socialista; va ésser diputat al Parlament de l'Estat Espanyol

**LLIBRERIA
GNOMO**
LLIBRERIA GENERAL
i UNIVERSITARIA

C/. PARE BARTOMEU POU, Nº. 14
TEL. 25 41 24 - CIUTAT

TRISTRAS
Boutique

C/. SINDICAT, 4 - TEL. 22 56 73

en el primer període de la Segona República. Va escriure nombrosos articles, i es conserven importants escrits tant a la premsa com a llibres. Fou afusellat juntament amb Darder, Mateu i Ques l'any 1937.

- Continuen les millores i l'excel·lent acollida a la població i de la població, a l'Hospital General de Mallorca, centre modèlic en quant a Sanitat pública. Per cert que en els darrers mesos s'hi ha introduït també la Normalització Lingüística.

- Hem rebut l'estudi damunt la situació de Son Dureta realitzat per Comissions Obreres. És un estudi concret que dona iniciatives pel millorament de l'important centre sanitari.

- A la fi el Consell Insular de Mallorca ha signat dos importants convenis en matèria d'Acció Social: Un amb l'Escola de Treball Social per a la confecció del Mapa de Serveis Socials. L'altre amb el col·lectiu La Sapiència pel funcionament de l'Hospital de Nit.

- El que no sabem és com acabarà el Pla General d'Ordenació Urbana de Palma. Entre la timidesa i reculades de la majoria PSOE de l'Ajuntament i les empentes dels grups especuladors i les actuacions del Govern de la Comunitat Autònoma (AP recolzat per UM).

- El propassat dia 10 de juliol el Rainbow Warrior fou sabotejat al Port de Auckland (Nova Zelanda). Una bomba a la línia de flotació destrossà i enfonsà el vaixell. Aixímateix l'explosió provocava la mort d'un fotògraf portuguès.

La missió del Rainbow Warrior, embarcació de GREEN PEACE era la de vigilar i intentar sabotejar, i en tot cas comprovar, els efectes negatius de les proves nuclears que fa França a l'atoll de Mururoa.

No s'ha comprovat que l'Estat Francès estigui implicat en el sabotatge. Però es descarta altra alternativa.

- El govern de l'Estat Espanyol ha declarat a n'el GOB entitat d'utilitat pública, després de dos anys d'espera. Ja era hora que es concedissin algunes avantatges i un reconeixement públic a una de les entitats que més ha lluitat pel nostre país.

- S'ha creat la "Societat Balear d'Educació Ambiental". La seva seu es troba a n'el carrer Berenguer de Torramira 9-I, en el Col·legi de Llicenciats. Una associació d'aquest tipus completarà la tasca desenvolupada pel GOB, GEM, Grups d'Esplai,...

- Un acceptable Festival de Teatre i un bon Festival de Jazz han tingut lloc els darrers mesos a Ciutat. Llàstima dels preus excessius del Festival de Teatre! També ha estat un lloable iniciativa per part de l'Ajuntament i l'OCR l'homenatge a Salvador Espriu celebrat al Parc de la Mar.

- El departament de Cultura de l'Ajuntament de Ciutat s'ha activat molt darrerament. A algunes barriades ja s'han començat activitats culturals i s'ha iniciat el funcionament de les biblioteques. Sembla que ja s'està preparant el proper programa de "Cultura fi de segle".

- La Secretaria d'Acció Sindical de Comissions Obreres va presentar pel juliol dos importants estudis: "Informe sobre Empleo en Balears. Primer Semestre 1985" i "Apuntes breves sobre el índice de precios al consumo en Balears", ambdós d'Antoni Monserrat Moll.

- El Govern de l'Estat Espanyol va aprovar, poc abans de les seves vacances d'estiu, un decret que davalla tímidament l'índex dels nivells permisisibles de contaminació atmosfèrica. Es l'hora d'exigir als autobusos, autocars, taxis, camions i a certes indústries que no contaminin tant el medi ambient. A partir d'ara suposam que la policia municipal i la de tràfec prendran les mesures pertinents.

Lluís Llach. Aquest recital

J.V. i J. M.

Qui, com algú de nosaltres, acudí al recital de Lluís Llach al camp del Barça amb la crosta de decepcions i excepticisme assossegat que s'ha de formar a la força en viure la nostra situació lingüística i cultural i comprovar els pocs avanços que s'han fet en aquest sentit a Mallorca, segurament pogué extreure'n molts d'elements per reforçar un poc la seva migrada esperança. I és que aquest recital era una invitació a l'optimisme.

Ja se n'ha dit i desdit prou perquè haguem d'insistir-hi. Així i tot, no renunciem a remarcar-ne alguns aspectes.

En primer lloc, a part de la importància que s'aplegassin més de 100.000 persones per escoltar en Lluís Llach, és molt més significatiu que la major part d'aquest nombre era format per joves que no arribaven als trenta anys.

Curiosament, les consignes més repetides i més unànimes són les que menys aparegueren després reflectides en els mitjans de comunicació: "Independència! Independència!" i "Espanyol el qui no boti" (en corejar-se aquesta darrera "tot el camp" a més d'"un clam" era també un immens bot).

El malestar i les reaccions en contra que aquest recital ha provocat en certs sectors de la classe política no fan més que demostrar l'encert i la conveniència de l'acte. I és que esdeveniments com aquest serveixen molt bé, com la veu de Lluís Llach, per remoure males consciències condormides per rutinàries claudicacions. Els nostres mediocres, autoanomenats realistes (com diu el cantant), ho són tant que ni se n'adonen.

I per acabar, a part de l'espectacle a les grades i a la gespa, a l'escenari, a l'encop, se'n va donar un altre de gran qualitat artística, com sempre s'ha d'esperar quan es tracta de Lluís Llach.

En veure-ho per TV3, no podreu ni imaginar-vos què fou. I nosaltres hi vàrem esser.

La restauració del Retaule de Castellitx

El diputat Sebastià Serra del Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM va presentar, amb data del passat 21 de Febrer, una pregunta en la que demanava els criteris que la Conselleria de Cultura havia tengut en compte a l'hora d'adjudicar la restauració del retaule de Castellitx a l'equip format per la senyora Antònia Anguera Juan i el senyor Simó Muñoz Lema. La pregunta posava en evidència una preocupació pel nostre patrimoni cultural i més en concret, el temor que la seva restauració pogués fer-se sense les garanties suficients. Com a conseqüència d'aquesta pregunta, la Conselleria de Cultura ha confeccionat un Registre de Restauradors, amb expressió detallada de les seves especialitats, que permetrà que en el futur tots els encàrrecs de restauració siguin atorgats a professionals adequadament preparats.

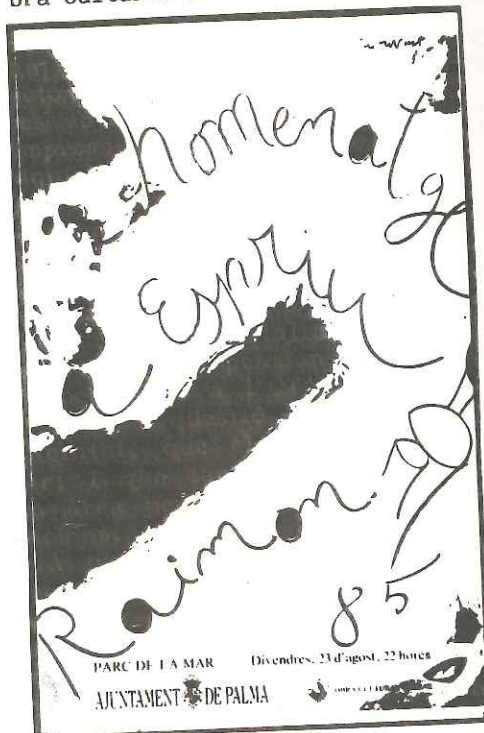
IIon Congrés Internacional de la Llengua Catalana

Dia 30 de juny al Monestir de Poblet quedà oficialment convocat el Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Hi assistiren polítics que ocupen càrrecs institucionals, els rectors de les universitats dels Països Catalans, representants de moltes d'entitats cívico-culturals, professors, escriptors i, principalment, activistes de la lluita per l'idioma.

Els presidents Joan Lerma i Gabriel Canyelles no hi assistiren. I és que tant l'un com l'altre, encara que siguin de diferent partit, varen rebre una mateixa ordre dels seus "quefes" de Madrid: no anar-hi.

L'objectiu d'aquest Congrés no és ja estudiar i establir la normativa gramatical de l'idioma sinó que el que es pretén és fer la radiografia del seu ús social i, a la vegada, servir de plataforma de conscienciació de tota la societat.

Ara ja només cal fer-se congressistes a ajudar, tant econòmicament com amb aportacions de feina, a la realització d'aquest magnífic i necessari projecte. Podeu apuntar-vos-hi a l'Obra Cultural Balear.

Homenatge a Salvador Espriu

L'homenatge que ha dedicat recentment el poble de Mallorca a l'insigne poeta Salvador Espriu em dona ocasió d'expressar alguns dels aspectes més destacats de la seva obra, una obra adreçada a un poble captiu, sotmès i humiliat per l'Estat Espanyol.

Espriu fou home que patí amargament la dissort dels Països Catalans però que, malgrat tot, confia en ells

La mateixa sort
ens uní per sempre
el meu poble i jo
Ens alcem tots dos
en encesa espera
el meu poble i jo.

El poeta d'Arenys viu amb el poble, el seu i el nostre, els disgust i la desesperança

i estimo a més amb un
desesperat dolor
aquesta meva, pobra,
bruta, trista, dissortada
patria

Salvador Espriu visqué molt d'aprop la situació d'alienament i dominació en què havien quedat els PP.CC. arran del triomf de les forces que han intentat el nostre anihilament.

Es encara vil el poble de senyors, s'ajup en el seu odi com un gos, lladra de lluny, de prop admet bastó enllà del fang segueix camins de mort.

Pocs homes han sabut expressar com Salvador Espriu el sentiment de por i l'odi a la cruel tirania imposats als habitants dels països de parla catalana

va per la nit remor de moltes fonts: anem tancant les portes de la por.

Cavall fort Sepharad
el fuet i l'espasa
t'han de governar

Espriu, emperò, és incapaç de renunciar a l'esperança d'assolir, prest o tard, les nostres aspiracions de convertir-nos en uns Països Catalans plenament sobirans

Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball
en la difícil i merescuda
llibertat.

El Nou Decret

Una insolvència perenne

Sembla que a la fi el Govern de la Comunitat Autònoma ha enllestit el Decret, que tantes vegades havia anunciat, sobre l'ensenyament del català. Però, i ja no pot esser sorpresa, els ha sortit un Decret contrafet. Resulta que aquest esperat Decret contradiu l'Estatut d'Autonomia, les lògiques expectatives creades, el tracte donat a la llengua pròpia a les altres comunitats autònomes i, fins i tot, el Projecte de Llei de Normalització Lingüística que ells mateixos han elaborat.

Tot i el secret amb què guarden el text concret de Decret (s'han negat a mostrar-lo a parlamentaris, a l'OCB, a membres de la Comissió Mixta i a la Subcomissió Tècnica en matèria lingüística), els aspectes que se'n coneixen evidencien que es tracta d'un Decret que no sols no es proposa donar un tractament prioritari a la llengua catalana, com a pròpia de les Illes i a causa de la seva situació actual de marginació, sinó que ni tan sols li dona un tracte d'injusta igualtat. L'únic que fa és provar de legalitzar la discriminació que sofreix, en contradicció, com ja hem dit, amb l'Estatut i la seva pròpia futura Llei de Normalització Lingüística.

Com exemple d'aquest fet basta assenyalar que la llengua catalana és introduïda com a optativa a C.O.U. i a segon grau de F.P., mentre que hi són obligatòries la llengua castellana i l'estranger. A la resta de comunitats autònomes no castellanès, ja fa una sèrie d'anys que la seva llengua pròpia és obligatòria en aquests nivells.

Es evident que es tracta d'un Decret que no pot satisfer ningú preocupat mínimament per la Normalització Lingüística de les Illes. I les reaccions en contra no s'han fet esperar gaire. Entre d'altres cal citar, en primer lloc, la dimissió dels membres d'ensenyament mitjà de la Subcomissió Tècnica en matèria lingüística, nomenats pel mateix govern i formada per professors d'ensenyament públic i privat; d'altra banda, la Comissió per l'Ensenyament i Normalització del Català (CENC) i l'Obra Cultural Balear en el

qual sol·licitaven la convocatòria d'un ple extraordinari per tal de debatre aquest Decret; un grup de persones prou significatives de Mallorca va dirigir un escrit al nou ministre d'Administració Territorial, el Sr. Fèlix Pons, perquè des de la seva posició de privilegi intervengués per evitar la promulgació d'un Decret nefast per a la normalització lingüística.

En aquest darrer cas, la resposta del Ministre ha estat la del qui vol rentar-se'n les mans. Aquesta és una reacció a la qual ja ens tenen acostumats els càrrecs de les nostres illes vinculats al PSOE: no intervenir en les qüestions i fets que van en contra de la llengua catalana i fer veure que els culpables són els altres perquè ells no hi tenen competències. Caldria saber si també al·legarien no tenir-hi si, als seus ulls, el Decret es contradigués amb l'Estatut per esser excessivament favorable al català. Es ben segur que en aquest cas voldrien intervenir-hi per evitar-se amonestacions de Madrid, i tal volta per propi impuls.

Si no hi ha rectificacions el Decret serà fortament negatiu. I, encara que hi pugui haver uns principals responsables, els grups polítics i culturals que no hagin fet tot el que tenen al seu abast per evitar-lo hauran d'assumir bona part d'aquesta responsabilitat.

Així i tot, pensam que el Govern Autònom pot no haver previst que és un Decret que amb molta facilitat pot girar-se contra ells mateixos.

SI ENCARA NO EL TENIU... UN LLIBRE
QUE 'EXPLICA MOLTES COSES

"CACIQUISMO Y CORRUPCIONES
MUNICIPALES EN LAS ISLAS"
DE SANTIAGO MIRÓ

PREU: 300 PTES

DISPOSAM DEL DARRER "STOCK" DE
VI BLANC I NEGRE DE
JAUME MESQUIDA DE PORRERES

EMBOTELLAT PEL PSM-ESQUERRA NACIONALIS
TA.

VENDA: C/TEMPLE, 7. PREU: 300 PTES

ASSOCIACIÓ MALLORQUINA
PRO-SUBNORMALS

Després de vint-i dos anys de lluita, amb bons resultats dins el camp de la deficiència, aquesta associació es troba amb greus problemes de deficit econòmic.

Es per això que demana l'ajud de les institucions públiques i també dels ciutadans que s'en vulguin fer càrrec.

Pça Assistència Palmessana, 3a-2º
Tel. 21 16 27
Ciutat de Mallorca

Publicacions

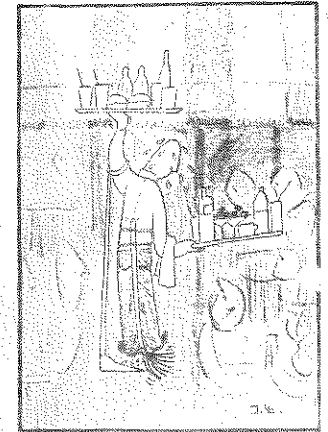

L'Ecologista

Amb data de la primavera d'enguany va aparèixer el primer número de "L'E-
COLOGISTA", subtitulat Circular Infor-
mativa del Grup Balear d'Ornitologia

i Defensa de la Naturalesa. La publica-
ció, resultat de la reconversió del
butlletí intern del GOB en revista,
té 24 pàgines i el format standart de
periòdic. El seu director és el conegut
biòleg Xisco Avellà, autor, d'altra
banda, de bona part dels articles.
El tiratge d'aquest primer número ha
estat de tres mil exemplars. L'aparició
de "L'Ecologista" és un clar expo-
nent de la vitalitat i fortaleza del
GOB, una de les associacions de defen-
sa de la natura més importants d'Euro-
pa tant per la seva capacitat de lluita
com per l'arrelament aconseguit en
la seva societat.

El contingut d'aquest primer número,
certament ben dens i ben interessant,
pot ser dividit en tres blocs, essent
cada un d'ells indicatiu d'una de les
diverses funcions que se li assignen
a la revista. En primer lloc hi trobam
articles que ens informen sobre l'enti-
tat editora: un resum dels seus onze
anys d'història, una anàlisi sobretot
teritorial del seu milenar i mig de
sòcis, el balanç financer de 1984, les
passes a fer per a fundar una Delega-
ció Local del GOB. En segon lloc, i
aquests són els temes que més hi abun-
den, hi ha un ampli conjunt d'articles
que tracten de les qüestions relaciona-
des amb el medi ambient mallorquí i

menorquí que als darrers temps, i enca-
ra en l'actualitat, han estat objecte
de polèmica i els objectius de lluita
dels ecologistes: aquest seria el cas
de les aigües residuals d'Andratx,
s'Albufereta d'Alcudia, la Punta de
N'Amer, Cala En Turqueta, Sa Canaleta
de Massanella, la base militar de S'A
guila, la gestió depredadora de la Con-
selleria d'Ordenació del Territori,...
Finalment, hi trobam uns altres arti-
cles que tenen un contingut més estric-
tament naturalista: els voltors de la
Serra de Tramuntana, l'anellament cien-
tífic dels aucells, la caça de bale-
nes,...

En el cas del GOB, l'estudi científic
de la natura i la lluita per la
seva defensa són les dues cares de la
mateixa idea: la proposta d'una huma-
nitat que estima i protegeix tot el
medi natural i, a la vegada, sent la
necessitat de tenir-ne un coneixement
profund.

A més del director Xisco Avellà, a
"L'ECOLOGISTA" hi apareixen articles
signats per en Xavier Pastor, en Jaume
Llabrés, en Manolo Cabellos, el
Collectiu Pedal Verd, en Llorenç Cape-
llà, en Biel Pomar, en Xesc Moll i en
Pep Oliver.

Un darrer aspecte ben positiu de la
revista és que és redactada íntegra-
ment en català. Aquest fet, a més d'es-
ser una contribució important del GOB
a la normalització de la llengua, és
doblement coherent: amb la identitat
lingüística de la nostra nació i amb
les arrels de l'ecologisme en la seva
proposta de la defensa dels fets natu-
rals enfront de les accions depreda-
dors basades en l'imperi de la força
o del profit egoista.

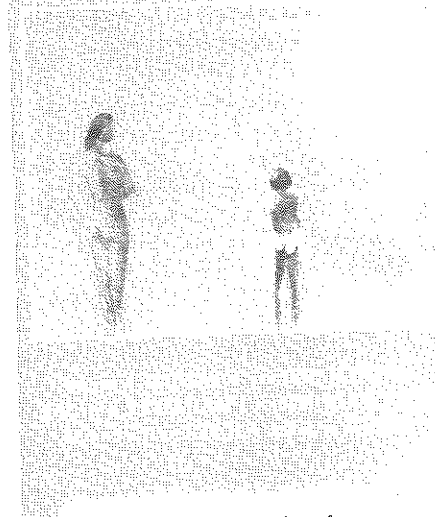
Arran

Ha aparegut el número de juliol-a-
gost (7-8) de la revista "ARRAN", òr-
gan de comunicació de la Delegació Dio-
cesana d'Acció Social. Bona part del
seu contingut és dedicat a tractar la
situació i la problemàtica dels treba-
lladors d'Hosteleria. Amb entrevistes
a Jesús Pérez i Ricardo Caro, secreta-

ris de la Federació d'Hosteleria de
la UGT i CC.OO., i amb un article de
Magna Juan ens podem assabentar de
l'altra cara del turisme, aquella cara
que sembla inexistent davant el triom-
falisme de les estadístiques i les a-
parencies de felicitat lluminosa que
ofereixen les zones turístiques. Les
altres pàgines d'"ARRAN", escrites ma-
joritàriament en català, són dedicats
a temes diversos relacionats amb l'ac-
ció de sectors cristians en el terreny
del treball social i de la marginació.
La revista és el portaveu d'aquells
cristians en el terreny del treball
social i de la marginació que propugnen
una església solidària amb els pobres
i marginats de la nostra terra i també
amb els pobles colonitzats i sotmesos
del tercer món. L'article d'un membre
de Justícia i Pau sobre les lluites,
dificultats i conquestes socials de
la revolució nicaragüenca, l'entrevista
al President de l'Associació "Mar-
ginats La Sapiència" i un noticiari
de les activitats d'assistència social
desenrotllades per Càritas a les nos-
tres illes ens indiquen clarament els
centres d'interès del Collectiu que
edita la revista.

Per acabar, cal fer esment a tres
articles d'autoreflexió, signats per
Llorenç Tous, Bartomeu Bennàssar i Jo-
sep Amengual, que tracten de qüestions
referides a l'església i a la vivència
compromesa de la fe cristiana en con-
xí amb altres fets no estrictament
religiosos.

Palau Reial

Palau Reial, 1

Amb data del mes de novembre de l'any passat va aparèixer el primer número d'aquesta revista en català editada pel Consell Insular de Mallorca en compliment d'un deure que en matèria de publicacions obliga a les institucions d'administració local. Seguint amb una periodicitat trimestral, n'ha sortit ja el número tres.

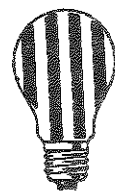
D'entrada ens sembla magnífic que les institucions públiques treguin al carrer revistes en llengua catalana i amb articles que tracten del aspectes diversos de la nostra realitat. Però, creim que convendria una política d'edició de publicacions coordinada i planificada globalment. Duim camí que multitud d'esforços individuals no serveixin per a reduir l'hegemonia que en l'actualitat té el consum de premsa escrita en castellà. En una pròxima etapa convendria que els poders públics jugassin amb totes les conseqüències la carta d'ajudar a fer pos-

sible una premsa en català que fos competitiva per la seva professionalitat i els seus tiratges amb l'editada en castellà.

Llegint "Palau Reial, 1" ens adonem que és sobretot una revista periodística. Volem dir que defuig la publicació de treballs de investigació més o menys erudita i s'orienta a presentar treballs sobre l'actualitat redactats de manera sintètica i analítica. Acostumen esser més documentats que els que habitualment apareixen a la premsa - simplement un eco descriptiu dels fets - i, en la majoria dels casos, tracten unes temàtiques més perdurables en el temps.

La nòmina dels col·laboradors és formada per coneguts periodistes locals i per professors universitaris i escriptors. El contingut és prou divers i sempre ben interessant. Hi trobam treballs sobre temes culturals (normalització lingüística, la narrativa i llenca dels 70, Miquel Barceló, la música i el teatre a Mallorca, Francesc de B. Moll), socials (marginació, gitanos), econòmics, geogràfics, ... I un gènere ben representat als tres números de la revista és el de la crònica més o menys literària basada en observacions i en informacions documentals.

Tal vegada, però, a "Palau Reial, 1" li podríem assenyalar tres emperors: el preu de venda, dues-centes cinquanta pessetes, és excessiu ja que es tracta d'una publicació institucional; el disseny és molt correcte però excessivament monòton i fred, amb unes fotografies de tamany massa petit; i finalment, creim que el CIM n'havia d'haver fet una bona campanya de promoció. Amb tot, una bona revista que bé mereix l'atenció dels lectors.

**ELECTRICA
NYEGOS**

Balme, 45 - Dr. Ferrán, 12
Teléfono 29 56 18
PALMA DE MALLORCA

FIOL, LLIBRES
ANTICS I MODERNS
Oms. 45a / tel. 22 14 28
Ciutat de Mallorca

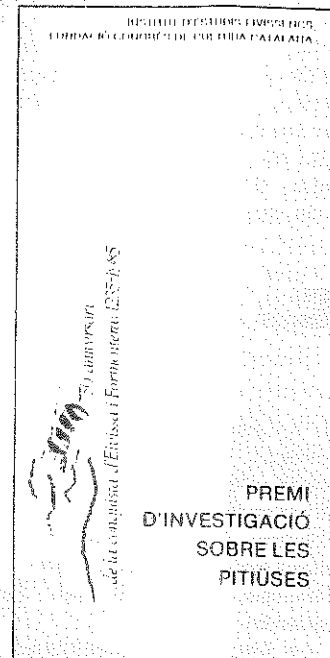
PREMI D'INVESTIGACIÓ SOBRE LES PITIUSES

Convocat per l'Institut d'Estudis Eivissencs i la Fundació Congrés de Cultura Catalana per commemorar el 750è aniversari de la conquesta catalana d'Eivissa i Formentera. Els treballs hauràn de ser d'investigació sobre algun aspecte de la cultura de les illes Pitiüses dins l'àmbit humanístic (Història, Art, Llengua, Literatura, etc.).

Els treballs, redactats en llengua catalana, tendran una extensió mínima de 150 folis i màxima de 300, mecanografiats a doble espai i per una sola cara. S'enviaran per triplicat, per correu certificat, a l'Institut d'Estudis Eivissencs, Apartat de Correus 578, Eivissa. Es farà constar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. La data límit d'administració de treballs serà el 15 de novembre de 1985. El premi és obert a investigadors de qualsevol nacionalitat i té una dotació de 200.000 pessetes i és indivisible.

El jurat estarà format pels senyors Jordi H. Fernàndez, Isidor Marí, Joan Marí Cardona, Gregori Mir i Joan Miralles. El seu veredicté es farà públic el 21 de desembre de 1985 i serà inapel·lable.

L'Institut d'Estudis Eivissencs i la Fundació Congrés de Cultura Catalana vol estimular els estudis històrics en els seus vessants polític, social, econòmic i biogràfic en el context dels Països Catalans. L'import del premi serà de 400.000 pessetes, que estat publicada o no es trobarà en curs d'impressió, s'entregaran contra la presentació de l'obra editada. L'autor podrà editar-la pel seu compte, però haurà de fer constar les circumstàncies del premi.

Els originals aspirants a aquest premi hauran de ser inèdits, escrits en llengua catalana i tindran una extensió mínima de 250 fulls holandesos mecanografiats a doble espai i a una sola cara, i una extensió màxima de 500. S'hauran de presentar per quintuplicat i signats per l'autor, sense que siguin admissibles pseudònims.

El jurat per aquesta convocatòria estarà format per Josep Benet, Alfons Cucó, Emili Giralt, Geroni Mir i Josep Termes.

La data màxima de presentació serà el 30 d'octubre de 1985. Els originals s'hauran d'enviar a la Fundació Congrés de Cultura Catalana, carrer de Mallorca, 283, 4t pis, 08037 Barcelona (de 10 a 14 hores).

L'obra premiada en el cas de ser publicada hi haurà de constar en lloc preferent que ha rebut el Premi de la Fundació Congrés de Cultura Catalana.

SEMINARI D'INFORMACIÓ I ESTUDI A LLUC

Organitzat pel grup Blanquerna-Mallorca es celebrarà al Monestir de Lluc, entre els dies 26 i 29 de setembre, un Seminari d'Informació i Estudi amb el títol genèric **MALLORCA I EUROPA: IDENTITAT I PROGRÉS**.

En són entitats patrocinadores el Consell Insular de Mallorca, l'Obra Cultural Balear, la Fundació de Servei de Cultura per al Poble i "La Caixa".

El programa de les quatre jornades pretén oferir, mitjançant conferències i taules rodones, una visió pro-

dans que, en altre temps, somreien en veure aquelles fotografies a primera plana, del General Franco, gorra marinera al cap fitant els horitzons de l'Imperi. Mentrestant el President González reclama l'ús institucional del vaixell perquè és patrimoni de tots els espanyols. I nosaltres no li negam, però ho trobam de mal gust i desitjariem no veure l'Azor per Mallorca. Almeno ens permetrà el senyor President que somriguem tristament, com aquells anys enrera, perquè el que realment ens preocupa no és l'Azor, ni el patrimoni del vaixell, ni el vaixell del patrimoni, sinó el retorn als anys enrera, la seva ferma voluntat de no donar cap passa per canviar el rumb de la història. Ens preocupa, Sr. President, la seva estètica, la seva ètica. Ens preocupa la llibertat.

D'altra banda cal considerar que si realment creu que és una despesa grossa el no utilitzar el vaixell, a nosaltres, els mallorquins que ens apreciam de viure del turisme i que estam aversejats a la presència de primers ministres d'arreu del món, fins i tot li podriem oferir un vaixell per navegar per la costa mallorquina. Es tracta del ILLES BALEARS, el qual també és una despesa excessiva per la nostra magna economia.

ASTOR

Església i política

Res no canvia en aqueta societat mallorquina. Si uns anys enrera, creim recordar que durant la primera campanya electoral, el polític Jeroni Albertí anunciava que cada dia passaven el rosari en família. Enguany, pocs dies després de ser anomenat Ministre d'Administració Territorial, Félix Pons es declarava catòlic, apostòlic i romà. I ho respectam encara que ho contem, però si ho contam és perquè pensam que no els hi ha fet el mateix profit als dos polítics. Vet-aquí la història que coneixem d'indiscreta font.

Succeí un diumenge d'aquets estiu a una església del terme de Calvià. Assistien a missa els dos polítics esmentats, l'un (Jeroni Albertí) a primera fila i l'altre (Félix Pons) més dret a una fila indeterminada. I en

un moment de la celebració eucarística el qui oficiava s'adreça a tots els assistents amb allò de:

- Por el Ministro de Administración Territorial, Sr. Félix Pons, te rogamos oyenos.

- Te rogamos oyenos. Contesten els feligresos.

Ningú se'n recorda de Jeroni Albertí, que també és governant.

Bendinat

Els pactes Canyelles

Albertí i altres

Ens ho recordaren al programa insolent aquest de la Clave de l'indeterminat Balbín de la Televisió Espanyola. Un espectador feia la pregunta a Jeroni Albertí sobre si realment els pactes i trencadissa de pactes i torna a pactar s'havien fet a Madrid i al despatx del banquer March.

Jeroni Albertí afirmà que la trencadissa dels pactes i el tornar a pactar s'havia fet al mateix lloc i davant les mateixes persones que havien presenciat i determinat la signatura dels primers pactes. Una manera elegant d'afirmar que els pactes s'havien fet a instàncies del banquer March. Jeroni Albertí suava per la pregunta, dubtava com encaixar-la. En va sortir bé sobre tot tenint en compte que l'altra signatura provenia de la seva dreta, el President Canyelles. Si Albertí ho negava, podia Canyelles aficar la pota i anomenar al banquer March i els altres assistents. Però Jeroni que has perdut es conill, no te'n recordes que era a Madrid i que hi havia el banquer aquell, aquell altre, fulano, mengano.. hauria pogut dir Gabriel Canyelles. Efectivament en va sortir amb sort en Jeroni d'aquesta.

ES PAGES DE S'AMUNT

Empagair-se davant TV

Aquesta còrpora està molt avesada a empegueir-se davant la televisió, però sofreix quan el Govern Balear, se'n riu de la sanitat pública i de la normalització lingüística en fer anuncis com aquell de

"JOAN, vamos a ser padres"

Es per dimitir, al manco de ciutadà

Instància

Els militants del PSM-Esquerra Nacionalista, vist que molts d'ells no han nascut a casa rica, i complint, per tant tant la condició que el Sr. President González ha argumentat per a poder passejar-se en l'AZOR, atentament SOL.LICITEN

Anar amb l'AZOR a fer una volteta per Cabrera.

PD: Fer les reserves al xalet del Temple.

Més Església i més política

Fa uns mesos, acabada la missa reglamentària de cada diumenge dematí, el capellà es va dirigir a la gent que hi assistia anunciant que el diumenge següent es faria una col·lecta especial per ajudar a la parròquia, que es trobava en moltes dificultats econòmiques, culpa de la situació política i del govern espanyol que no els subvencionava abastament.

I nosaltres que ja trobam que del pressupost de l'estat se'n van com a massa i tot a l'església!... Encara hem d'aguantar aquestes coses!

Això succeïa fa uns mesos en es Coll d'En Rebassa.

Sobre l'Any Internacional de la Joventut

Santiago Andreu
Jaume Nadal
"ULLASTRE"

Arribes tota sola, amb els ulls vi-driosos i la camisa oberta; ens demanes un glop de cervesa i peles per un teki. Sense que ningú et convidi a fer ho, et seus i a continuació en lligam un, mentre ens contes els teus embolics: Una tuberculosi mal curada i una carta que et crema la butxaca. Et miram i una sensual escalfor ens uneix quan parles de les males històries a les clíniques on no et permeten passar el mono, de l'atipada que t'afiques quan estàs altre cop al carrer, enfonsada dins la teva dignitat...

Insistires, i qualche metge et va escriure aquesta carta, que amb un aire d'agonia o, tal vegada, simplement buit, ens la deixes llegir, entre fum d'haixix i música postmoderna: "Paciente María Hernández Pérez, de 26 anys, procés TBC pulmonal amb quadre evolutiu negatiu. Problemes socials (falta de medis de subsistència, heroïnomana). A l'actualitat presenta problemes a l'aparat genital. PREGAM INGRES".

Havies de presentar-la al manicomi o a qualsevol altre hospital (Que més dona, per passar el síndrome amb Reïnolds i a pals qualsevol lloc és bo). Mostres els teus braços quasi nets encara, només un foradet amb sang en una vena. Parles dels teus amics amb crema llera, de les picades a la jugular, del teu company destruït, del que has hagut de fer... Recordes quan, sense feina, començares a traficar per treure uns quartos; has de provar-ho, i t'hi ayeses. Ho deixares un parell de vegades entre males vibracions, i aque-lla suor freda, i por de morir-te, i ganes de tornar a volar. T'horroritza la idea de intentar-ho altre cop tota sola; i sense vergonya, preguntes que t'ingressin i et donen una carta. Ens acabes mirant als ulls, excitant. Quan estas dreta i et poses la jaqueta pareixes una altra, estàs bellíssima. En recordar el darrer paràgraf de la carta, compreguerem la teva història, i també la teva i més íntima i maleïda desgràcia: Tenir un cos com el teu i

no poder-ho gaudir de veritat.

I sense saber com, et perderes dins la foscor d'un carrer que sortia de les Drassanes amb la por permanent de tornar a casa i trobar el cadàver del teu company...

I aquest company, qui és?, i on és?

Aquí estic, i quasi no puc aguantar, tirat damunt el llit mirant fixament la bombeta que penja del sostre, espero que em portin la paperina... Entre vòmits i tremolors, em torna boig pensar que hi ha gent que s'està enriquint sols a costa d'enverinar-me la sang; que per algú som només un sac d'ossos, capaç de robar o fins i tot d'assassinar a canvi d'un simple grapat de pols blanc. Recordo un temps llunyà en què el meu cervell no permetia que cap substància estranya penetrés dintre el meu cos. I ara, cada nit, una agulla viola impunement la meua pell, guiada per la meua pròpia mà, homicida, premeditada, i traïdora... Està molt clar, injectar-me no em produeix ja plaer, però si no ho faig tremolo, buido continuament l'estómac, i som incapaç de pensar amb quelcom que no estigui relacionat amb la hipodèrmica.

I cada cop que encalenteixo una cullereta et recordo, Maria; penso que mai oblidaré aquelles nits màgiques vora la mar, parlant d'en Castaneda; aquelles horabaixes asseguts a l'escala de l'església de Santa Eulàlia amb una ampolla de cervesa i les butxaques carregades de somnis, ca nostra plena de fotografies i buida de menjar... i la basca.

En aquell temps, jo pensava que serviria per quelcom més important que repartir fulletons de propaganda per les busties a canvi d'unes peles, i esperava ansiosament l'arribada de quelcom extraordinari que em permetés canviar de situació. Era jove i m'agradava tot lo estrany, i tu eres tan fàcil de convèncer...

La primera vegada tot va anar molt bé, els nostres cervells treballant a velocitats tremendes feien extranyes giravolts per l'habitació, els nostres cossos eren capaços de fer qualsevol cosa; al matí res no importava i cada dia es feia més difícil anar a fer feina, el món anava perdent interès per a nosaltres, ni tan sols ens calmava fer l'amor.

El primer mono va ésser especialment dur per als dos. Em deixares una temporada i no vaig saber res de tu fins que un amic em va dir que havies treballat a un Club, i que vares anar a curar-te a no sé on. I malgrat que tornares, mai no va ésser lo mateix; avui veig com la vida es dissol de forma lenta, i no desitjo fer res per evitar-ho, m'és suficient disposar de música, tabac, cervesa i una paperina cada cop que el cos m'ho demana. Som incapaç de pensar en quelcom coherent quan estic eixut.

No tinc alternativa: O mor a poc a poc maleint allò que em va portar a aquesta situació, o permeto que qualche metge m'experimenti amb Reynolds i dutxes fredes fins que, altre cop al carrer, i sense cap possibilitat suggerent, torni a caure impulsat pels mecanismes de sempre.

Em repugna contemplar com mentre el teu cos és un negoci per a uns quants, vosaltres, els no-adictes, em tractau com a un menyspreable i pervertit ser, capaç de qualsevol cosa per plaer; no tenc forces per explicar-ho, a més a més, passo d'històries, els no adictes no mereixen que ningú lluiti per vosaltres, ni pels vostres fills...

Renuncio de forma voluntària a desenganxar-me, em sembla suggerent la possibilitat de vegetar sense haver de barallar-me per no ésser un peó d'una ideologia, potència, feina, religió o moda... que més donal No importa, ni tan sols, que un dia em trobin a qualsevol WC públic amb una hipodèrmica penjant del meu braç inert, ni el presumpte suïcidi dels meus pares. No puc imaginar que més em podria passar; a canvi, la llibertat que em concedeix l'esclavitud conscient i voluntària.

Mai no vaig ser bon comerciant, però penso que aquest cop el meu cervell no és ja plenament humà; tampoc importa massa, però tenc l'infern al cap de cantó i m'atormento pensant en els palaus pagats amb la meua sang, amb la gent honorable que va crear les condicions necessàries perquè jo arribés fins aquí.

I no puc evitar una estúpida sensació d'impotència quan penso amb el que haguéssim construït junts, Maria.

A cops, no puc resistir-ho i em poso a escriure...